

ПІД ЗВУКИ СИРЕТ І ВИБУХИ

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ТА ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ
ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ПОЛЕГЛИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ

Зліва: Кір Стармер і
Володимир Зеленський

(ОПУ). — У Києві Президент Володимир Зеленський і Прем'єр-міністр Великої Британії Кір Стармер вшанували пам'ять загиблих захисників і захисниць України.

Лідери поклали квіти до Стіни пам'яті полеглих захисників України, що на Михайлівській площі.

Високого Гостя на київському залізничному вокзалі зустріли посол Великої Британії в Україні Мартин Гарріс і посол України у Великобританії Валерій Залужний, який прибув до Києва.

Україна та Велика Британія підписали всеосяжну угоду про сторічне партнерство

У Києві Президент Володимир Зеленський і Прем'єр-міністр Великої Британії Кір Стармер підписали Угоду про сторічне партнерство між Україною та Сполученим Королівством Великої Британії і Північної Ірландії, яка містить відкриту й закриту частини.

Угода закріплює, що Велика Бри-

танія надаватиме Україні щорічну військову допомогу на щонайменше 3,6 млрд. дол. стільки, скільки буде потрібно.

Сполучене Королівство розширить внесок у підготовку спеціалістів для української бойової авіації й допомагатиме з постачанням літаків, які перебувають на озброєнні країн — членів НАТО. Крім того, передбачене нарощування співпраці у сфері далекобійного озброєння, а також інвестицій в українське оборонне виробництво, зокрема дронів та артилерії.

Документ передбачає посилення взаємодії в межах військового об'єднання JEF — Об'єднаних експедиційних сил.

Крім того, закріплене партнерство у сфері морської безпеки та створення спеціальних спільних флотилій, зокрема для зміцнення безпеки в Балтійському, Чорному та Азовському морях.

Окремо в угоді йдеться про поглиблення економічної співпраці. Країни сприятимуть залученню ін-

вестицій, розвиватимуть ядерну енергетику та замінюватимуть російські технології.

Сторони також взаємодіятимуть у галузях культури, освіти, науки й технологій, зокрема обмінюватимуться досвідом у сфері штучного інтелекту та дронів. Крім того, ідеться про співпрацю для щонайменше ста

шкіл в Україні, а також про спеціальні програми британських та українських університетів.

Після закінчення війни країни працюватимуть над усуненням бар'єрів для поїздок українців і британців.

Фото: Посольство Великобританії в Україні, ОПУ

Реакція кремля

росію «досить турбує» можливість розміщення в Україні британської військової інфраструктури в рамках угоди про партнерство 100 років. Про це сказав речник кремля Дмитрій пєсков у п'ятницю, 17 січня.

"Це не є становищем, яке гарантує членство в Альянсі. Хоча, враховуючи, що Британія є країною НАТО, просування її військової інфраструктури у бік наших кордонів — елемент, який досить турбує. ...треба буде далі аналізувати те, що відбуватиметься".

UCRAINICA RESEARCH INSTITUTE

Invites you to attend the lecture

HIDDEN IN PLAIN VIEW – THE ROLE OF INFLUENCERS IN RUSSIA'S INFORMATION OPERATIONS

Thursday, February 13, 2025 – 7:00 pm
Westminster Room – Old Mill Toronto, 21 Old Mill Road

Marcus Kolga is a documentary filmmaker, journalist, human rights activist and a leading Canadian analyst of foreign disinformation and influence operations. He founded DisinfoWatch.org in 2020 to monitor and analyze foreign disinformation targeting Canada. He also is a senior fellow at the Macdonald-Laurier Institute Center for Advancing Canada's Interests Abroad, and has led the Canadian civil society campaign for Magnitsky human rights sanctions legislation. Marcus Kolga was made a member of Estonia's Order of the White Star by President Toomas Hendrik Ilves in 2017, and was awarded the Latvian Defense Ministry's Medal of Honour in 2019.

Visit website www.ucrainica.ca for more information and to print your parking pass

Event sponsors:

22 СІЧНЯ
ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ
В ЄДНОСТІ СИЛА

**“Українські повстанці!
День 22 січня – це наше
найбільше національне
свято, свято –
Самостійної й Соборної
Української Державності
Ідеал 22-го січня – це наш
всенародний ідеал, наше
прагнення і наша ціль!”**

Із наказу ОУН,
виданого до 22 січня 1946 р.

ДЕРЕВОРИТ НІЛА ХАСЕВИЧА. 1949 Р.

УКРАЇНСЬКИЙ
ІНСТИТУТ
НАЦІОНАЛЬНОЇ
ПАМ'ЯТІ

СЕРГІЙ КИСЛИЦЯ ПРОДЕМОНСТРУВАВ В ООН ЗІЗНАННЯ РОСІЙСЬКОГО КОМАНДИРА В ПРИХИЛЬНОСТІ ДО НАЦИЗМУ

Постійний представник України при ООН Сергій Кислиця показав в ООН відео із зізнанням командира підрозділу «Русич» російської армії Олексія Мильчакова в його прихильності нацизмові.

У понеділок, 13 січня відбулося неформальне засідання Ради безпеки ООН у форматі Аррії з обговорення порушень росією міжнародного гуманітарного права щодо українських військовополонених та утримуваних цивільних осіб. На відео, продемонстрованому Кислицею, російський військовос-

лужбовець хвалиться: «Я нацист, я прямо про це кажу. Я навіть можу підняти руку (у нацистському вітанні)». Постійний представник розповів, що підлеглі цього військового «можуть гратися відрізаною головою в'язня, вихваляючись цим в інтерв'ю, або розміщувати оголошення в соц-

мережах про пошук «кримського тарарина для ритуального жертвоприношення», а потім хизуватися, що здійснили такий ритуал». Кислиця зауважив що Міністерство закордонних справ росії «навчає своїх дипломатів по всьому світу» поширювати брехню і вести наклепницькі кампанії. Ідеться, зокрема, про множення фальшивок про бригаду «Азов», що є «одним з основних інструментів російської пропаганди з 2014 року». Повномасштабна війна, зрештою, виявила правду, зауважив постійний

представник. За його словами, бійці бригади «Азов» були серед мужніх захисників Маріуполя у 2022 році. Сергій Кислиця зазначив, що Україна регулярно звертає увагу Ради безпеки на докази страт українських військових після здачі в полон. Генеральна прокуратура України розслідує розстріл 202 українських військовополонених, хоча справжня кількість, ймовірно, набагато більша, додав він.

«NEWSUA»

РОЗМІЩЕННЯ ВІЙСЬКОВОГО ЄВРОПЕЙСЬКОГО КОНТИНГЕНТУ В УКРАЇНІ НЕ МОЖЕ БУТИ ЄДИНОЮ ГАРАНТІЄЮ БЕЗПЕКИ

Київ. УНН. — Україна не проти розміщення європейського військового контингенту в Україні, але це не можуть бути єдині гарантії безпеки для української держави, адже цього недостатньо. Про це заявив Президент України Володимир Зеленський на спільній пресконференції з прем'єр-міністром Дональдом Туском. «Ми проговорюємо з французькою стороною щодо європейського контингенту на території України. Поки що це достатньо загальні речі. Ми підтримуємо, що контингент тих чи інших країн, наших союзників, наших стратегічних партнерів, є і може стати частиною гарантій безпеки. Це не може бути єдиними гарантіями безпеки, цього буде недостатньо. Ми будемо обговорювати це питання з лідером Великої Британії. Так, ми піднімали це питання з нашими бал-

тійськими партнерами. Але безумовно потрібно мати повністю мапу гарантій безпеки для України, де частиною може стати, не факт що стане, може бути військовий контингент. Питання, який це контингент, які країни, що це за кількісний і якісний склад, і де вони розташовані», — сказав Зеленський. За його словами, контингент має включати інструкторів із великою програмою навчання та тренування українських військових в Україні. «Це також ми у рамках цієї програми, якщо вона станеться, щодо розташування сил і засобів, ми також проговорюємо це питання. Питання, що цього недостатньо, тому що... навіть після війни ми повинні розуміти, з ким ми маємо справу. Зараз близько 600 тис. російського контингенту на території нашої держави. Може трішки і мінус, в залежності від того, як сьогодні наші хлопці попрацювали. Що стосується укра-

їнської армії, то сьогодні вона 880 тис., але ми повинні захищати всю територію. російські війська зосереджені на деяких напрямках, і тому там у них є кількісна перевага. Коли закінчиться війна, маємо розуміти, що таке контингент інших країн. Ми підтримуємо цю ідею, але ми повинні розуміти, яка буде армія в Україні, яка сьогодні реально захищає не тільки Україну, бо це дуже велика армія. Ігри з повідомленнями про скорочення... ми сьогодні не граємося в це, тому що саме таке велика армія сьогодні стримує ворога», — зазначив Зеленський. Він наголосив, що єдина гарантія безпеки для України на сьогодні це українська армія. "Як зберегти таку велику армію? Це також є домовленостями. Є фінансування такої великої армії. Якщо ви подивитися на зброю. Починали війну в пропорції допомоги Європи і США, а також українського вироб-

ництва були одні, а сьогодні ми маємо інші пропорції. Близько 33-34% всієї зброї в Україні сьогодні — це вітчизняне виробництво. Це серйозне зростання. Було менше 10%, зараз 33-34%. Близько 30% — Європа та близько 40% — США. І тому, коли ставлять питання, а як без цієї допомоги, а як без цієї допомоги?.. Ми не можемо дивитися на гарантії сьогоднішньої підтримки України без одного гравця — Європа і США. Нам важливо зберегти цей союз, бо це також гарантії безпеки", — додав голова держави. Також він заявив, що нині росія в багатьох аспектах виробляє або має більше техніки, ніж Україна, хоча у Європи більше заводів військової спрямованості. Окрім того, він вкотре наголосив, що часткою гарантій для України є членство в НАТО.

Павло Башинський

УКРАЇНА ПОВЕРНУЛА З РОСІЙСЬКОГО ПОЛОНУ 25 ЗАХИСНИКІВ

15 січня Україна повернула з російського полону ще 25 захисників, повідомив Президент України Володимир Зеленський: «Повернення своїх людей додому — те, над чим Україна постійно працює. І ми не зупинимось, поки не повернемо всіх наших. Сьогодні додому, в Україну, повертаються ще 25 наших людей. Це наші військові і цивільні. Серед них захисники Маріуполя й «Азовсталі», а також нашої Харківщини, Донеччини, Запоріжжя, Херсонщини. Хлопці мають важкі поранення та хвороби. Кожен із них отримає всю необхідну медичну допомогу. Дякую команді, яка шукає наших людей та організує цю важливу роботу. Дякуємо Об'єднанним Арабським Еміратам за сприяння, щоб сьогоднішня подія стала можливою».

Фото: «PRAVDA»
«Телеграм» Володимира Зеленського

США ПРОПОНУЮТЬ КОНФІСКУВАТИ \$300 МЛРД. ЗАМОРОЖЕНИХ АКТИВІВ РФ ДЛЯ ТИСКУ НА ПУТІНА

Адміністрація президента США Джо Байдена докладає зусиль, щоб переконати європейських союзників підтримати переведення близько 300 мільярдів доларів заморожених активів рф на рахунок, який буде розблоковано лише в рамках мирної угоди.

Про це пише видання "CNN". Двоє чиновників Білого дому заявили, що адміністрація Байдена напередодні завершення свого терміну робить останню спробу конфіскувати російські активи, щоб використати це як важіль впливу на рф.

Водночас у Європі скептично ставляться до цього.

Основна частина коштів зберігається в європейських банках, тоді як менша частина залишається в американських фінансових установах.

Один із чиновників адміністрації сказав, що конфіскація цих активів могла б послати москві чіткий сигнал: "Якщо ви хочете повернути свої кошти, вам доведеться сісти за стіл переговорів".

Адміністрація Байдена провела консультації щодо цього із командою Трампа, зокрема із Марком Рубіо, призначеним державним секретарем, та Майком Волтцом, майбутнім радником з національної безпеки.

Джерела повідомили, що команда Трампа загалом підтримує цю стратегію, оскільки вважає,

що конфіскація може стати стимулом для росії піти на переговори. Сам Трамп хоче побачити швидке припинення війни, яку він вважає вже надто довгою.

Європейці, пише видання, побоюються, що пряма конфіскація російських коштів банками буде порушенням міжнародного права. Такий скептицизм робить укладання будь-якої угоди мало ймовірним до моменту вступу Трампа на посаду.

У Сполучених Штатах Америки припускають, що лідер німецького "ХДС" Фрідріх Мерц, який є кандидатом у канцлери ФРН, каже про певну готовність розглянути конфіскацію. Але він ще не зайняв посади.

Байден планував обговорити це питання із Зеленським у Римі, проте захід було скасовано через пожежу в Лос-Анджелесі. Американський лідер обговорював деякі питання із Зеленським у телефонній розмові, проте наразі невідомо, чи обговорювалася тема конфіскації російських активів.

«NEWSUA»

В ООН ВИСТУПИЛИ ЗВІЛЬНЕНІ З РОСІЙСЬКОГО ПОЛОНУ УКРАЇНЦІ

«Порушення норм міжнародного гуманітарного права щодо українських військовополонених та цивільних осіб, які утримуються в полоні» — тема неформального засідання Ради Безпеки ООН за формулою Аррія, яке відбулося у Нью-Йорку.

Захід організований Великою Британією з ініціативи Координаційного штабу з питань поводження з військовополоненими і підтримки Естонії, Латвії, Литви та США.

«Російська влада застосовує тортури до полонених українців у межах скоординованої державної політики, скоюючи таким чином злочини проти людяності», — зазначив член незалежної міжнародної слідчої комісії ООН з розслідування воєнних злочинів рф в Україні Пабло де Грейфф.

Троє українців: Валерій Горішний, Наріман Джелал та Максим Буткевич розповіли в ООН про свій досвід перебування в російських в'язницях. Вони свідчили про жорстоке поводження, сфабриковані кримінальні справи, щоби привернути увагу до доказів грубих порушень росією міжнародного гуманітарного права.

Зокрема, Максим Буткевич розповів, як під сильним моральним і фізичним тиском був змушений підписати папери, не маючи можливості прочитати їх. Відтак його було засуджено «за порушення Женевських конвенцій».

«Тому я переконливо прошу вас насамперед докласти всіх можливих і необхідних зусиль для якнайшвидшого звільнення українських військовополонених і незаконно утримуваних цивільних осіб, — звернувся Буткевич до держав ООН. — А тим часом — створити належний незалежний міжнародний механізм моніторингу місць утримання під вартою».

Засідання такого формату є чітким сигналом росії про те, що вона повинна дотримуватися міжнародного гуманітарного права, у тому числі шляхом забезпечення повного та безперешкодного доступу механізму моніторингу прав людини до українських військовополонених.

Текст і фото:
Координаційний штаб з питань поводження з військовополоненими

ВОЛОДИМИР ЗЕЛЕНСЬКИЙ ПРОВІВ ТЕЛЕФОННУ РОЗМОВУ З ДЖОЗЕФОМ БАЙДЕНОМ

(ОПУ). — Президент України Володимир Зеленський провів телефонну розмову з Президентом США Джоозефом Байденом.

Голова Української держави висловив співчуття у зв'язку з пожежами в Каліфорнії, унаслідок яких гинуть люди, та відзначив героїзм американців, які допомагають рятувати життя від вогню й зупиняють розповсюдження лісових пожеж.

Окремо Володимир Зеленський подякував за підтримку нашої держави та незалежності й консолідацію міжнародної спільноти. Спільні зусилля дали змогу створити глобальну коаліцію захисників свободи та принципів міжнародного миру й безпеки.

Під час розмови обговорили деталі нового санкційного пакета Сполучених Штатів Америки щодо російської енергетики, яка допомагає путіну фінансувати війну. Голова Української держави відзначив, що ці санкції Сполучені Штати за-

стосували проти тіньового танкерного флоту росії й таких компаній, як «Газпром нафта» та «Сургутнафтогаз», які акумулюють гроші особисто для російського диктатора.

Президент України подякував США, обом партіям та палатам Конгресу, які підтримують цілком справедливий тиск на росію за неспровоковану та злочинну агресію проти нашої держави та людей.

Окрема увага — ситуації на полі бою, необхідності й надалі зміцнювати повітряний щит України та захищати життя в українських містах і селах від російського терору — від щоденних ударів ракет і дронів.

Джоозеф Байден наголосив, що збереження й захист незалежності України має критичне значення для всієї Європи та демократичного світу.

РЮТТЕ: УКРАЇНА ЩЕ НЕДОСТАТНЬО СИЛЬНА ДЛЯ МИРНИХ ПЕРЕГОВОРІВ

Переговорні позиції України щодо завершення війни поки що недостатньо сильні, щоб зупинити агресію рф, заявив генеральний секретар НАТО Рютте у Європейському Парламенті. Захід готується обговорювати гарантії безпеки для України з новою адміністрацією США.

Наразі Україна не може вести переговори щодо завершення війни з позиції сили щодо росії. Тому міжнародні партнери Києва, зокрема, НАТО "повинні робити більше для того, щоб траєкторія конфлікту змінилася таким чином, аби України здобула сильніші переговорні позиції". Про це заявив генеральний секретар НАТО Марк Рютте під час зустрічі з членами комітету Європарламенту з питань зовнішньої політики та підкомітету з питань безпеки та оборони, яка відбулася у понеділок, 13 січня, у Брюсселі.

За словами генерального секретаря НАТО, майбутнє європейської та глобальної безпеки залежить від того, як завершиться війна в Україні. "Я не знаю, як чи коли звершиться війна, але я знаю, що мир не триватиме довго, якщо путін доб'ється свого в Україні, бо тоді він просуватиметься далі", — заявив Рютте і нагадав, що президент рф владімір путін "у минулому вже погрожував вій-

нами, і він їх почав" — проти Грузії та України. При цьому очільник НАТО наголосив, що будь-які домовленості щодо завершення війни в Україні, які "слугуватимуть інтересам Росії, призведуть до глобальної нестабільності".

Рютте: Гарантії безпеки для України обговорюватимуть з адміністрацією Трампа

Щоб запобігти цьому і досягти тривалого миру, Україна "має прийти до переговорів з позиції сили". "Для цього їй потрібна наша невпинна підтримка: більше зброї, доставка якої має бути швидшою, щоб Україна могла себе ліпше захищати і мати ліпші переговорні позиції", — сказав Рютте.

Генсек Альянсу ще раз запевнив, що "у майбутньому Україна повинна стати членом НАТО, бо це те, що ми їй пообіцяли". Він також повідомив, що гарантії безпеки для України повинні обговорюватися з новою адміністрацією США і висловив сподівання, "що ми приступимо до цього (обговорення гарантій безпеки для України. — Ред.) якомога швидше".

Вікторія Власенко, «DW»

- ### КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

 - Президент Франції Еммануель Макрон заявив, що країна не застосовуватиме ядерну зброю проти росії у разі, якщо та завдасть ядерного удару по Україні.
 - За час повномаштабної російської агресії Україна отримала від Німеччини 16% від усієї міжнародної допомоги. Про це сказав президент Володимир Зеленський під час зустрічі з міністром оборони ФРН Борисом Пісторіусом у вівторок, 14 січня.
 - Зупинили свою подорож 65 нафтових танкерів, зокрема біля узбережжя Китаю та росії, після оголошення Сполученими Штатами нового пакету санкцій 10 січня.
 - Прем'єр-міністр Австралії Ентоні Альбанезе застеріг Ілона Маска від втручання у майбутні вибори в країні: "У нашій країні діють закони про іноземне втручання, і австралійські вибори — це справа австралійців". Маск вже помітно вплинув на британську політику, підтримавши праву партію Реформи Великобританії, припускаючи, що може почати фінансувати цю партію, підтримав ультраправу Альтернативу для Німеччини на майбутніх дострокових федеральних виборах, розкритикував рішення румунського суду анулювати вибори в країні через ймовірне російське втручання.
 - Радник Білого дому Джон Кірбі підтвердив, що північнокорейські військові на Курщині зазнають значних втрат. Зокрема, він висловив сподівання, що росія видала їм достатню кількість мішків для трупів: "Мабуть, вони отримали якесь озброєння, певну підготовку від росіян. Я сподіваюся, що росіяни також продовжать забезпечувати їх мішками для трупів, тому що це їм знадобиться, якщо вони збираються далі битися з українськими силами в Курській області".
 - Міністр закордонних справ України Андрій Сибіга заявив, що вступ до НАТО є єдиною надійною гарантією безпеки для України. Він підкреслив, що прагнення України вступити до НАТО є непорушним: «Єдиною дієвою гарантією для України є членство в НАТО. Понад те, членство України є гарантією безпеки самого НАТО. Окрім того, повноправне членство України є для НАТО, вибачте за цинізм, також найдешевшим варіантом забезпечення європейської безпеки».
 - Українська та американська сторони вже працюють над форматом зустрічі президентів Володимира Зеленського та Дональда Трампа. Про це лідер України заявив під час пресконференції з прем'єром Польщі Дональдом Туском у Варшаві.
 - росія планувала здійснити низку диверсій щодо Польщі та країн Європи, зокрема у повітряному просторі, заявив прем'єр-міністр Дональд Туск: «Вчора (14 січня) я розмовляв з лідерами країн, в тому числі про безпеку на Балтійському морі проти російського саботажу та спільних дій проти російських диверсій. ... Деякі акти саботажу чи підготовки до диверсій мали дуже драматичний характер. Не вдаватимуся до подробиць, але можу підтвердити обґрунтованість цих побоювань, що росія також планувала акти повітряного терору не лише проти Польщі, а й проти авіакомпаній у всьому світі».
 - Міністр закордонних справ Литви Кястутіс Будріс заявив, що його країна готова обговорити можливість відправлення військ на територію України: "Ми обговорювали б із союзниками і партнерами те, який це матиме вигляд. Хочу нагадати, що після Паризького саміту, коли президент Макрон, який запросив також президента Литви, говорив про ініціативу розширення своєї військової присутності в Україні в різних формах, Литва не відкидала такої можливості".
 - Австралійський уряд викликав російського посла та погрожує вислати його з країни, якщо підтвердиться інформація про вбивство мешканця Мельбурна Оскара Дженкінса, який воював на боці України та наприкінці року потрапив у полон до російських окупантів.
 - 27 січня Король Чарльз III відвідає Польщу, щоб узяти участь у пам'ятних заходах, присвячених 80-й річниці звільнення нацистського концтабору Аушвіц (Освенцім). До того жоден британський монарх не відвідував цей табір смерті.
 - Генеральний секретар НАТО Марк Рютте на сесії Військового комітету НАТО у Брюсселі закликав членів альянсу "перейти до мислення воєнного часу" та "більше підтримувати Україну". "Щоб запобігти війні, треба до неї готуватися. Настав час переходити до мислення воєнного часу, а це означає, що нам потрібно зробити нашу оборону ще сильнішою, витрачаючи більше на оборону, створюючи більше та кращі оборонні можливості. Нам потрібно більше підтримувати Україну, щоб змінити траєкторію війни, ми всі хочемо, щоб вона закінчилася, але перш за все ми хочемо, щоб мир тривав", — наголосив високопосадовець.

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

МИ ПІДТРИМУЄМО

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9

Phone: (416) 763-3388

Fax: (416) 763-4512

Website: bcufoundation.com

OMNI 1 - ON

субота - 8 PM

вівторок - 11 PM*

субота - 7 AM*

OMNI - AB

неділя - 8 AM

OMNI - BC

неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada

 @ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА

РАДІОПРОГРАМА "ПІСНЯ УКРАЇНИ"
1320 AM
RADIOPROGRAM "SONG OF UKRAINE"

Новини, події, вітання та пісні на замовлення

Від понеділка до п'ятниці о 9:00 ранку на хвилі 1320AM

В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6

Телефон редакції: 416-572-8251

Email: sofu.radio@gmail.com

Facebook: facebook.com/SOFUradio

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Tel.: (416) 516-2443 Fax: (416) 516-4033

e-mail: homin@on.aibn.com

Суспільно-політичний тижневик

Видає Видавнича Спілка "Гомін України"

з обм. пор. у Торонті Онтаріо Канада.

Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких Організацій Канади

Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

Редактор газети – Оксана Соколик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА
YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$75 Canada: \$75

STANDARD MAIL

Канада: \$100 Canada: \$100

3CA: \$120 USD USA: \$120 USD

міжнародні: \$250 international: \$250

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол. За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

БУДІВНИЧІ МАНІТОБИ, ЯКИМИ ГОРДИТЬСЯ УКРАЇНСЬКИЙ РІД

Бути українцем — то для мене гордість.
Бути українцем — то для мене честь!
(Вадим Крищенко).

Впродовж століть доля, а частіше недоля, розлучала русинів-українців з рідним краєм і кидала їх у чужі краї. Втікаючи від чужинецького гніту, злиднів та несправедливості, в пошуках землі, волі та кращої долі для себе і своїх дітей, на межі ХІХ-ХХ століть вони вирушили аж за океан і оселилися в Манітобі, першій степовій провінції Канади.

Реальні картини життя та побуту наших перших поселенців на заокеанській землі відтворюють архівні матеріали столітньої давнини, збережені фотознімки, а також спогади очевидців. Вони були прийняті та дискриміновані чужинцями, але уряд Канади бачив у них потенційну робочу силу, особливо в хліборобстві, що відіграло чи не основну роль у розвитку заходу країни. Поборюючи величезні труднощі та перешкоди, вони разом з іншими нетрадиційними переселенцями з Центральної та Східної Європи вклали працю своїх рук і розуму, щоб перетворити Канаду на процвітаючу країну, якою вона є сьогодні.

Досягнення українських канадців протягом років були високо оцінені як урядом Канади, так і урядом провінції. Прикладом можуть послужити подані нижче слова:

Вони ... виростили міцних і працелюбних дітей та онуків; досягли високих посад у обраних ними професіях, бізнесах, в законодавчих органах. Вони з честю захищали свою нову батьківщину під час двох світових війн. Вони зробили ім'я «українець» шанованим і вартисним.

Список удостоєних нагород у рамках проекту «НАША ГРОМАДА – НАША СПАДЩИНА» у провінційному часописі «The Free Press»

Ваш народ вкладає вагомий внесок у розвиток культури Канади...

Ці схвальні слова з нагоди діамантового ювілею українських поселень у Канаді належать лейтенант-губернатору Манітоби Ролану МакВільямсу. Вони увійшли до книги Л. Білецького «60-ліття українських піонерів у Канаді. 1891-1951», виданої з нагоди 60-річчя наших першопоселенців у Канаді.

У плині літ гасне пам'ять людська, а на зроблене, прокладене чи збудоване українськими поселенцями та їхніми нащадками повільно накладає свій відбиток невблаганний час. Ніхто не в силі зупинити час, але можна посприяти тому, щоб людська пам'ять не згасала.

З цією метою Манітобська провінційна рада Конгресу Українців Канади на чолі з Іванкою Левандовською з нагоди 150-ліття входу Манітоби до складу Конфедерації та 130-річчя українських поселень у Канаді вирішила урочисто відзначити ці важливі історичні події. Для втілення в життя цього наміру було створено комітет Манітоба-150, до якого увійшли: Марійка Дяків (голова), Катруся Добрянська, Зенон Глушок, Мирослава Підгірна, Остап Скрипник, Леся Швалюк та Роман Єренюк.

Завданням комітету було в урочистій обстановці відзначити 150 осіб та організацій за їхній вклад у життя української громади і значний внесок у розвиток та розквіт культурного, освітнього, релігійного, політичного, соціального та економічного життя Манітоби. Крім того, необхідно було обговорити питання щодо задуманої членами комітету концепції меморіальної дошки, яку у вигляді карти Манітоби виготовив Чарлз Брунет, а також ідеї та елементів пам'ятної монети і намітити заходи з метою урочистого вручення нагород.

Перше засідання комітету відбулося ще в січні 2020 року, але втілення в життя наміченого Манітобської провінційною радою проекту та святкові урочистості були сповільнені пандемією COVID-19, зміною уряду Манітоби та війною в Україні. Не зважаючи на це, комітет продовжував свою роботу. 4 вересня 2021 року список удостоєних нагород у рамках проекту «НАША ГРОМАДА – НАША СПАДЩИНА» було оприлюднено в провінційній пресі.

Урочисте прийняття для удостоєних нагород осіб відбулося за участі лейтенант-губернатора Манітоби дост. Аніти Невіл, в Урядовому домі 24 листопада 2022 року.

Святкова церемонія вручення нагород та відкриття меморіальної дошки в честь українців Манітоби, їхнього внеску у розвиток провінції та вшанування пам'яті тих, хто вже відійшов від нас, були проведені 4 грудня 2024 року в ротонді Манітобської законодавчої асамблеї.

Почесними гостями на урочистому заході вручення нагород були: дост. Нелі Кеннеді, міністр спорту, культури, спадщини й туризму, яка представляла прем'єра Манітоби, дост. Ваб Кінью; дост. Рон Костишин, міністр сільського господарства; Вейн Івашко, лідер Прогресивної Консервативної партії Манітоби; Кеті Кох, колишній міністр спорту, культури, спадщини й туризму; владики Андрій Рабій, єпископ Української греко-католицької церкви Вінніпегської архієпархії; о. Чарлз Бакстер, канцлер Української православної церкви Канади. Ведучі урочистостей – Марійка Дяків та Остап Скрипник.

Урочисте відкриття меморіальної дошки (Фото: Норберт Іван)

Відкрити меморіальну дошку з нагоди 150-ліття Манітоби і 130-ліття поселення українців у Канаді з присвяченим написом трьома мовами – англійською, французькою та українською – були удостоєні Іванка Левандовська та почесні гості – Нелі Кеннеді, Кеті Кох та Вейн Івашко.

Після вітальних слів Марійки Дяків, Іванки Левандовської, Нелі Кеннеді та Кеті Кох на адресу удостоєних нагород осіб і членів родин відзначених уже покійних українців були вручені сертифікати – «Нагороди за значні внески у розвиток Манітоби й Української громади» із вставленими в них пам'ятними монетами.

Важливо також відзначити тісну багаторічну співпрацю нашої громади та уряду провінції, завдяки чому українці отримали дозвіл на території Манітобської законодавчої асамблеї звести пам'ят-

Президент Манітобської провінційної ради Конгресу Українців Канади Іванка Левандовська (зліва) та члени комітету Манітоба-150: Марійка Дяків, Остап Скрипник, Роман Єренюк, Мирослава Підгірна, Зенон Глушок; відсутні – Катруся Добрянська та Леся Швалюк (Фото: Норберт Іван).

Загальний вигляд сертифікатів. Автор дизайну – колишня харків'янка Аліна Олійник

ник Тарасу Шевченку (1961), скульптуру – символ пам'яті про Голодомор «Гіркі спомини дитинства» (2014), монумент жертвам інтернування (2015). Внаслідок обговорень з провінційним урядом урочисто відкрити 4 грудня 2024 року пропам'ятну дошку було вирішено помістити у приміщенні Манітобської законодавчої асамблеї поруч із встановленою у 1951 році меморіальною дошкою (скульптор Гюберт Гарніє), присвяченою українським першопоселенцям за їхній вклад у розвиток Канади.

Меморіальна дошка на честь 60-ї річниці українського поселення в Канаді (Архіви Манітобського історичного товариства: Historic Sites of Manitoba: Manitoba Legislative Building: <http://www.mhs.mb.ca/docs/sites/legislativebuilding.shtml>).

Очевидцями урочистостей стали вигнані теперішньою війною з рідних домівок новоприбулі українці, які в знак подяки за всебічну допомогу, отриману від своєї громади та уряду Манітоби, пригостили присутніх приготовленими власноруч легкими стравами та напоями.

Галина Кравчук, Вінніпег, Канада

ДО ЮВІЛЕЮ УКРАЇНСЬКИХ МИТЦІВ, ЗНИЩЕНИХ КОМУНІЗМОМ

Хореограф Василь Верховинець

5 січня 1880 року на Івано-Франківщині народився майбутній хореограф, перший теоретик українського народного танцю, композитор, диригент і фольклорист Василь Костів (більше відомий під псевдонімом Верховинець).

Закінчив місцеву школу та бурсу при Львівському Ставропігійському інституті, де готували слухачів семінарії. Закінчивши Самбірську учительську семінарію і, отримавши диплом народного вчителя, викладав співи у школах Калуського повіту. Пізніше вступив на вокальний відділ Краківської консерваторії, й невдовзі його зарахували до трупі Руського народного театру при львівському товаристві «Руська бесіда».

У 1906 році Костів переїхав до Києва на запрошення Миколи Садовського, який організував свою театральну трупу. Тут він познайомився зі своєю дружиною, співачкою полтавського хору Євдокією Волошко (артистичне ім'я Євдокія Доля).

Після закінчення Музично-драматичної школи Миколи Лисенка перейшов на хормейстерську і диригентську роботу, співпрацював із хором Олександра Кошиця. Як хореограф поставив комічну оперу Миколи Лисенка «Енеїда» в театрі Садовського, «Украдене щастя» Івана Франка та «Марусю Богуславку» Михайла Старицького.

У 1915 році, після розпаду театру Миколи Садовського Василь Верховинець переїхав до Полтави, де став хормейстером-диригентом і хореографом у театрі «Товариства українських акторів» Івана Мар'яненка. Мандри Україною під час театральних гастролей використовував для вивчення традицій й побуту народу, проводив етнографічні дослідження, записав 400 народних пісень і танців.

Пізніше ці записи стали основою його наукових праць «Українське весілля» та «Українські танці». У 1919-му вийшла друком його «Теорія українського народного танцю», а за кілька років – репертуарно-методичний посібник «Весняночка», де викладена методологія роботи з дітьми.

У 1918 році Василь Верховинець очолив Український національний хор у Полтаві. Паралельно викладав у Державному музично-драматич-

Василь Костів
(Верховинець)

ному інституті імені Лисенка, двадцять років очолював кафедру мистецтвознавства Полтавського інституту народної освіти. Пізніше керував хоровою студією імені Стеценка при Музичному товаристві імені Леонтовича в Києві, був керівником хору Харківського драматичного театру, працював у Харківському музично-драматичному інституті, ставив балетні вистави у Харківському театрі музичної комедії.

У 1927 року він заснував у Харкові «Червону українську мандрівну капелу», яка стала професійним хоровим колективом, дієво пропагувала творчість українських композиторів та кращі твори світової класики.

У 1930 році повернувся до Полтави, де створив вокально-хореографічний ансамбль «Жінхоранс». Це був перший в Україні професійний жіночий колектив, який виступав у новому оригінальному жанрі театралізованої пісні, що базувався на традиції українських пісень-діалогів, ігрових пісень і танців. Хор брав участь в озвучці першого звукового фільму Івана Кавалерідзе «Коліївщина» на Одеській кіностудії, а співаки, в тому числі і сам Василь Верховинець та Євдокія Доля, знімалися в епізодах та масових сценах.

«Жінхоранс» гастролював у багатьох містах ССР, а в 1935 році вразив концертами Англію. З Лондона, де проходив міжнародний фестиваль народного танцю, привіз Першу премію – за «Триколінний гопак», який виконувався в дуже швидкому темпі. Публіка була заворожена, а до закінчення танцю зал загримів оплесками.

У статті, розміщеній у «Таймс» 18 липня 1935-го зазначалося: «Все це було новим для нас. Танцюристи з України виконали “Гопак”

з такою професійною майстерністю, що сколихнули публіку, розпалили її ентузіазм».

Тоді ж колектив став державним, а наступного року взяв участь у Першій декаді української літератури та мистецтва у Москві. По її завершенню Василя Верховинця нагородили орденом «Знак пошани». Однак талановитого митця у той же час переслідували советські каральні органи. Ще в 1927-му й 1932 роках його двічі було заарештовано за звинуваченнями у причетності до сфабрикованої справи «Спілки визволення України», але звільнили за відсутністю доказів обидва рази.

23 грудня 1937 року Василя Верховинця заарештували втретє, інкримінуючи «участь в контрреволюційній націоналістичній організації». Під час нещадних допитів він визнав себе винним в організації антисоветського виступу в Полтаві у 1919 року, керівництві повстанською організацією у Полтаві у 1928-1930 роках і шпигунстві на користь Польщі.

10 квітня 1938 року Виїзна сесія Військової колегії Верховного Суду ССР засудила його до розстрілу. Вирок було виконано наступного ж дня. 25 квітня 1957 року реабілітований посмертно Верховним Судом ССР за поданням Спілки композиторів України Євдокію Долю на шість років заслали до Казахстану.

Художник і етнограф Никанор Онацький

9 січня 1875 року у родині козака-хлібороба на хуторі Хоменковому Бірківської волості Гадяцького повіту Полтавщини (тепер село належить до Липоводолинської селищної громади Сумської області) народився майбутній художник, поет, педагог, мистецтвознавець, етнограф, культурно-громадський діяч, засновник Сумського художнього музею, жертва сталінського комуністичного терору Никанор Онацький.

Закінчив народну школу, а потім у 1891 році – Гадяцьке повітове училище на Полтавщині. З 1899 року опановував фах художника у московському училищі технічного малювання, Одеському художньому училищі та Петербурзькій академії мистецтв.

Під час політичних заворушень у російській імперії 1905-1907 років залишив академію та повернувся в Ук-

раїну і з 1906 року вчителював у Лебединській гімназії. У Лебедині одружився з Надією Кривошеєвою, дочкою заможних поміщиків, уродженкою села Мала Павлівка Охтирського району. Мали трьох дітей: Наталю, Андрія та Оксану.

Онацький часто подорожував по маєтках, відвідував родину Капністів, декілька разів заїздив до Канева, на Чернечу гору.

Спільно з Панасом Мирним, Лесею Українкою та Михайлом Коцюбинським у 1908 році брав участь у випуску альманаху «З неволі», що видавався у Вологді на користь політзасланців, висланих російським царатом у Вологодську губернію. Поетичні твори Никанора Онацького друкувалися та-

Никанор Онацький

кож у збірниках «Терновий вінок», «Розвага», «Українська муза».

Широко відомим як художник Никанор Онацький став 1911 року, коли в Києві відкрилася перша українська художня виставка і його полотна експонувалися поруч із картинами Івана Труша, Сергія Васильківського, Федора Кричевського, Миколи Бурачека. Успіх митця був настільки приголомшливим, що незабаром видавництво «Світанок» надрукувало з його робіт десятки тисяч поштових листівок.

З 1913 року Онацький викладав малювання в реальному училищі, вів курси географії, малювання і креслення в Сумському кадетському корпусі. У 1920-му організовує в Сумах історико-художній музей, подарував туди свою колекцію картин, у якій були роботи видатних майстрів пензля: Рубенса, Васильківського, Мурашка і, звісно, частину власних робіт, а також колекцію козацької зброї, килимів, українського художнього скла.

Протягом 11 років Никанор

Онацький керував музеєм, для того, щоб поповнити його колекції проводив дослідження археологічних пам'яток, збирав етнографічний матеріал, публікував наукові розвідки: «Українська порцеляна», «Межиріцький фаянс», «Українське гутне скло». Паралельно організував художню студію та інтенсивно займається живописом.

З 1928 року за квартирою Онацьких та музеєм встановили нагляд співробітники Об'єднаного державного політичного управління (попередники НКВД). Митець зазнав переслідування, його цькували. У 1931 році Онацького викликали і запропонували передати музей комуністу Зубченку (колишньому вантажникові), а самому зостатися заступником. Після категоричної відмови, його та родину виселили з помешкання до двох невеличких кімнаток у аварійному стані.

Зрештою, через утиски і переслідування зі сторони місцевих комуністів, Онацькі змушені залишити Суми і 1933-го переїхали до Полтави, де Никанор організував й очолив відділ етнографії у краєзнавчому музеї.

Наприкінці 1934 року почалися масові арешти у зв'язку з вбивством Кірова і Онацький потрапив до Полтавської в'язниці, де він написав великий цикл віршів «За ґратами». Через кілька місяців його випустили і він зумів винести звітлія все написане. 27 липня 1935 року був заарештований вдруге. Наприкінці 1935 року митця звільняють на деякий час і знову він рятує із в'язниці нові вірші... Втретє за чийсь доносом його арештували у вересні 1937 року, звинувативши у контрреволюційній діяльності в музеї.

23 листопада 1937 року Никанора Онацького за постановою особливої «трійки» розстріляли. Інкримінували йому «класичне» для тих часів: контрреволюційна діяльність проти советської влади. Місце поховання його досі достеменно не встановлено. У 1956 році Никанора Онацького посмертно реабілітували.

Сьогодні ім'я Никанора Онацького носить Сумський художній музей. Написані ним полотна зберігаються в музеях Полтави, Сум і Харкова.

**За матеріалами
Українського інституту
національної пам'яті**

ВИПРОБУВАННЯ СПРАВЕДЛИВІСТЮ

Невдовзі сумна дата – третя річниця широкомасштабного вторгнення російської регулярної армії на територію суверенної Української держави. 24 лютого – у місячний віддаленості від 20 січня, офіційного приходу до влади нової адміністрації США. І що ближчає той день, то меншає оптимістів зі сподіваннями на те, що «непередбачуваний Трамп» змусить путіна швидко припинити війну.

Та й сам новообраний лідер США не двояко дав зрозуміти: припинення бойових дій на російсько-українському фронті – завдання не з легких і наскоком його не вирішити. московський диктатор завчасно поспішив окреслити свої плани, виголосивши їх у червні минулого року і повторивши в грудні. Як ультиматум. А після цього цинічно заявляє про свою готовність до переговорів «без додаткових умов». Ось така словесна еквілібристика.

Прессекретар путіна дмитрій песков на початку 2025 року вкотре повторив, що його господар, нібито, відкритий до контактів з міжнародними лідерами і що «жодних умов для цього не потрібно». Але тут-таки й нагадав про путінські «хотелкі»: добровільно здати росії території Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей в їх адміністративних кордонах, включно із Запоріжжям та Херсоном. Надалі не претендуючи на них. Про Крим росіяни навіть не говорять – давно вважають його своїм. Це автоматично перетворює загарбника в «нейтральну» сторону, яка не буде відповідати за жертви війни і вмиє криваві руки від виплати Україні репарацій. Навпаки, хай який цинічний вигляд це матиме, а винуватою в усьому намагатимуться видавати саме українську сторону. Додайте сюди вимоги росіян запровадити на державному рівні статус російської мови та російської церкви в Україні – матимемо повну анексію решти території (поки що – духовну, та згодом – фактичну). А ще путін зажадав, аби ми провели президентські вибори, бо Володимира Зеленського він не вважає легітимним.

Радник Білого дому Джон Кірбі своєю чергою підтвердив, що росія не готова до переговорів щодо припинення війни. Санкції, введені багатьма країнами, рашисти не вважають предметом торгу в можливому переговорному процесі. Простіше кажучи, санкції їх не зупиняють. Вони готові воювати далі, налагодивши «схематоз», як обходити всякі заборони та обмеження через треті країни.

Отож небезпідставно аналітики Інституту вивчення війни дійшли до висновку, що з вимогами путіна жодні ймовірні переговори не можуть стати запорукою сталого миру, адже вони основані на суцільному диктаті сили, нехтуванні міжнародного права, відтак – несправделиві.

А військовий аналітик, колишній командувач Сухопутними військами США в Європі, генерал-лейтенант у відставці Бен Годжес нещодавно ще точніше сфокусував суть проблеми: «Війна рф проти України може закінчиться за добу, щойно диктатор владімір рутін зрозуміє, що йому не вдасться ні перемогти, ні змусити Україну погодитися на невігідні умови миру...».

І все ж, хай би як цинічно не поводився кремлівський диктатор, плюючи на санкції, схоже, саме вони, безкомпромісні й жорстокі, здатні зупинити російський наступ, вихолостивши імперську казну. До цієї думки пристає й американська влада. Так, на початку нового 2025 року США розширили чинні санкції, включивши до списку понад 30 російських нафтосервісних компаній та кількох топ-посадовців цієї сфери. Під санкціями тепер (лише тепер?) і низка провідних російських нафтових компаній: «Роснефть», «Газпром-нефть», «Лукойл», «Татнефть». Експерти вважають, що ці нові обмеження можуть суттєво вплинути на ринок нафти. Європейським споживачам також мали б зробити солідарний крок, припинивши купувати російську нафту. До речі, Великобританія вже продемонструвала приклад, запровадивши санкції проти найбільших нафтових компаній країни-агресора: «Газпром-нефті» та «Сургутнефтегаза», які щорічно поповнюють російський бюджет на 23 мільярди доларів. Міністр закордонних справ Великобританії Девід Леммі заявив, що його країна не буде стояти осторонь і дозволяти нафтовим прибуткам загрожувати життю українців.

Отже, мир в Україні залежить від того, чи зуміє цивілізований світ шляхом економічного примусу поставити росію в рамки, коли вона піде на переговори, не висуваючи ультиматуми. Важливо також перезавантажити стосунки США і Європи з Китаєм та Індією, які своєю чергою також здатні посилити тиск на кремлівського диктатора, щоб нарешті припинити війну в Україні. Незмінною залишається воєнна складова – підтримка українського війська. Інакше світ очікують непевні, загрозливі, страшні часи, коли зло диктуватиме свої правила, а правда поступиться несправделивості. І це стосується кожної країни, без винятку.

Микола Гриценко,
Грінченко-Інформ»

ГЕНЕРАЛ ГОДЖЕС СПРОГНОЗУВАВ КОЛАПС ДЛЯ РОСІЇ

російська федерація може знову напасті на Україну і саме тому Київ потребує надійних гарантій з боку партнерів.

Якщо Дональд Трамп визнає, що перемога України у боротьбі проти російської агресії відповідає інтересам США, та забезпечить Київ всією необхідною допомогою і росія, тоді зазнає колапсу протягом року. Про це сказав колишній командувач сухопутних військ США в Європі генерал у відставці Бен Годжес під час віртуальної дискусії в рамках Центру європейської політики (ЕРС).

"Я не можу передбачити, що президент Трамп буде робити. Але я вважаю, що він може усвідомити, наскільки слабким є путін, і наскільки жакливою є ситуація в російській економіці. Якщо він це зробить, тоді, в інтересах стримування Китаю, як я сподіваюся, він може допомогти Україні завдати поразки росії", — зазначив генерал.

При цьому Бен Годжес нагадав, що Україна через своє географічне положення й надалі залишатиметься у центрі подій. З огляду на це генерал наголосив, що питання захисту України від можливих нових агресій з боку росії можна буде розглядати лише після її вступу до НАТО або за умови розміщення на українській території значного західного військового контингенту.

Бен Годжес

"Якщо Україна буде в НАТО або матиме сильну американську або європейську присутність на власній території, тоді вона може бути у сильнішій позиції. Найбільш важливим кроком для президента США було б заявити, що перемога України над росією відповідає інтересам Америки — і ми будемо робити все необхідне, аби допомогти Україні перемогти. Якщо він зробить це, росія зазнає колапсу протягом року", — підсумував Годжес.

Олена Расенко,
«Кореспондент»

UKRAINIAN ORTHODOX

85

CHURCH OF ST. DEMETRIUS

SNOWDROP GALA II

FEATURING ZIRKA

PREDYVO ENSEMBLE CLASSICAL SOLOIST ANNA TANCZAK STAR DUST JAZZ TRIO

BLACK TIE • FEBRUARY 8, 2025 • SILENT AUCTION

TRIDENT BANQUET HALL & CONFERENCE CENTRE

COCKTAILS 6:00 PM DINNER 7:00 PM TICKETS \$200 DANCE \$75 ONLY

COME, CELEBRATE WITH US!

TICKETS AVAILABLE FROM UOC ST. DEMETRIUS OFFICE AT 416-255-7506

ST. DEMETRIUS NOW ACCEPTS VISA, MASTERCARD & AMERICAN EXPRESS FOR MORE INFORMATION VISIT WWW.STDEMETRIUSUOC.CA

НАЙБІЛЬШІ БІБЛІОТЕКИ УКРАЇНИ ТА КАНАДИ ПІДПИСАЛИ МЕМОРАНДУМ ПРО ПАРТНЕРСТВО

Офіційна церемонія підписання Меморандуму про співпрацю разом з представниками TPL Вікері Боулз (міський бібліотекар) та Пем Райан (директор з розвитку послуг. (Фото: Фейсбук / Oleh Nikolenko)

Із надзвичайно важливого партнерства розпочали рік Україна та Канада: дві найбільші бібліотеки цих країн — Національна бібліотека України імені В. Вернадського та Публічна бібліотека Торонто (Toronto Public Library) — підписали Меморандум про співпрацю.

Про це повідомив генеральний консул України в Торонто Олег Ніколенко у «Фейсбукі».

Як розповів український дипломат, на офіційній церемонії підписання меморандуму були присутні представники бібліотеки Торонто, зокрема міський бібліотекар Вікері Боулз та директорка з розвитку послуг Пем Райан.

Цей меморандум відкриває нові можливості для: обміну досвідом в управлінні, збереженні та організації бібліотечних колекцій, надання сучасних послуг, впровадження інно-

ваційних технологій.

Окремо приділяється увага книгообміну для покращення якості бібліотечних фондів і спільній організації культурно-просвітницьких заходів.

Партнерство є логічним продовженням успішного проекту "Українська книжкова полиця", започаткованого в червні 2024 року в Публічній бібліотеці Торонто.

"Після успішного запуску проекту Українська книжкова полиця в Публічній бібліотеці Торонто в червні 2024 року, це партнерство є ще одним свідченням міцних та довготривалих стосунків між нашими країнами, особливо коли Україна зараз бореться за свою свободу, а також їх багатий досвід у бібліотекознавстві", — підкреслив Ніколенко.

Тарас Здоровило,
«Україна молода»

США ПРОДОВЖИЛИ ТИМЧАСОВИЙ ЗАХИСТ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

Міністерство внутрішньої безпеки США оголосило про продовження програми тимчасового захисту (TPS) для громадян України ще на 18 місяців.

Українці можуть легально жити в США до жовтня 2026

Це означає, що українці, які прибули до США не пізніше 16 серпня 2023 року, зможуть легально проживати та працювати в країні щонайменше до жовтня 2026 року. Наразі у США зареєстровано понад 103 тисячі українців, які мають статус TPS.

“Продовження TPS є виправданим через умови, спричинені розширенням російського військового вторгнення в Україну”, — йдеться у повідомленні міністерства.

Українцям, які не встигнуть отримати новий дозвіл на працевлаштування до закінчення терміну дії по-

переднього, автоматично продовжать термін дії попереднього дозволу на 12 місяців.

Служба громадянства та імміграції США продовжить розгляд заяв на отримання TPS, які були подані раніше. Українцям, які вже подали заяви, не потрібно подавати їх повторно.

Болгарія продовжила державну програму підтримки українських біженців

Тимчасовий уряд Болгарії продовжив до 4 березня 2025 року схему підтримки для розміщення українців, які отримали тимчасовий захист, рятуючись від війни.

Парламент Чехії ухвалив закон, який дозволяє продовжити дію спеціальних заходів щодо забезпечення тимчасового захисту для громадян України.

«Київ Пост»

Колишня міністр фінансів і віцепрем'єр Канади Христия Фріланд офіційно оголосила про участь у виборі лідера Ліберальної партії. Христия Фріланд розпочала свою кампанію в неділю, 19 січня у своєму виборчому окрузі в Торонто. Якщо вона переможе, то автоматично замінить Джастина Трюдо в кріслі прем'єр-міністра.

КОМАНДА ДОНАЛЬДА ТРАМПА

Обраний президент США Дональд Трамп, який склав присягу 20 січня, сформував найбагатшу президентську адміністрацію у сучасній історії: майбутні члени його кабінету сукупно володіють статками, які оцінюються у кілька мільярдів доларів. Це перевищує суму активів членів першого кабінету, а також членів кабінету Джо Байдена. У своїй прощальній промові Байден попередив про розвиток олігархії в США — концентрацію влади в руках невеликої кількості надбагатих людей — яка загрожує демократії.

Текст і фото: «Слово і Діло»

Поле битви – Україна

Сторінка спонсорована Фондацією Будучність - BCU Foundation

«ПОДІЯ, ЯКА ЄДНАЄТЬСЯ З ЦИМ ДНЕМ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ, МАЄ ДУЖЕ ВИЗНАЧНЕ МІСЦЕ»:

до 35-річчя «Живого ланцюга» української соборності

Історія вже не раз доводила, що лише коли українці єднуються – вони непереможні. Відповідно ж, роз'єднаність та сварки ставали причинами втрати державності з відповідними наслідками. Цими днями ми згадуємо про події національного піднесення, єднання та усвідомлення себе державною нацією, що й призвело до відновлення державної самостійності України. Конкретно зараз – про ланцюг єднання між Наддніпрянщиною та Західноукраїнськими землями, який було організовано 35 років тому, 21 січня 1990 року.

В якості заголовка до статті було використано преамбулу до репортажу «Живий ланцюг – святкування дня самостійності» з альманаху «Тарасова Україна» за лютий 1990 року. Авторка допису зазначила, що на відзначення 71-ї річниці проголошення Злуки УНР та ЗУНР активістами українських партій, організацій та гуртків було організовано і проведено акцію, яка з'єднала Київ з Львовом та Івано-Франківськом та Рівним, через Житомир. З'єднала через людей, які стояли єдиним живим ланцюгом вздовж всього маршруту: «Пліч о пліч, рука в руку, від села в село, від міста в місто народ з'єднався, довів, що він вже не інертна маса, не група екстремістів, а НАРОД УКРАЇНИ, маючий право на власну думку та право на самовизначення».

Ця акція була однією з перших масових заходів, організованих новоствореним Народним Рухом України за перебудову (пізніше – просто Народний рух України), який очолював Іван Драч, а головою Секретаріату був колишній політв'язень Михайло Горинь. Підготовка «Живого ланцюга» почалася ще у вересні 1989 року, організатори від різних областей збиралися на наради щомісяця чи й раз на два тижні.

Іван Драч згодом у своєму щоденнику зробив запис щодо цього: «Ідею подав дисидент Валентин Мороз, назву дав Олесь Гончар, найбільше агітував Дмитро Павличко, організатор – голова Секретаріату Руху Михайло Горинь». А дехто був проти, бо боявся, що на акцію ніхто не прийде. Як показали майбутні події, ці побоювання були марними: у «ланцюзі» взяли участь, за офіційними даними совєтської влади, близько 450 тисяч осіб. За неофіційними оцінками – від 1 до 5 мільйонів.

В «офіційних» документах географія «ланцюга злуки» охоплювала територію між «двома столицями»: Львовом і Києвом. Однак, початком основного «ланцюга» було місто Стрий Львівської області. Від нього також простягалися ще два «ланцюги» – до Івана-Франківська та на Закарпаття. Приєднання до географії акції Івано-Франківська було важливим, оскільки саме це місто було столицею ЗУНР у 1919 році.

«Живий ланцюг» простягався на відстань близько 700 кілометрів. Його щільність була неоднорідною – від кількох рядів у центрі Львова до інтервалу в десятки метрів у деяких районах Київщини та Житомирщини. Передбачаючи таку ситуацію, штаб акції скеровував у подібні місця автобуси з активістами зі Львова й Івано-Франківщини. Фінансування акції не складало для її організаторів надзвичайних проблем завдяки ентузіазму активістів: пальне для автотранспорту учасники акції забезпечували власним коштом.

Очікувано, що багато охочих долучитися до «ланцюга злуки» виявилось в Києві, Львові та інших великих містах. Тут люди стояли плече до плеча, а то й у кілька рядів. У багатьох в руках горіли свічки. Багато людей прийшли із саморобними плакатами та блакитно-жовтими прапорами. Дехто з тих, хто не помістився у ліно, бралися за руки і влаштовували символічну «ходу злуки» вздовж вишикуваних у шеренгу людей.

За спогадами одного із організаторів акції, активіста Руху Івана Зайця, ще на етапі планування, про цю масову акцію Михайло Горинь повідомив

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

22 січня 1919 року – один з найвидатніших днів історії України. Дві незалежні українські держави – Українська Народна Республіка (УНР) і Західноукраїнська Народна Республіка (ЗУНР), які виникли в результаті розпаду двох імперій (Російської і Австро-Угорської) возз'єдналися в єдину незалежну соборну Українську державу. Проголошений 22 січня 1919 року на Софійській площі у Києві Акт Злуки став здійсненням віковичних прагнень українського народу, великим національним святом. Але радість була короткою. Ворожі навали зі сходу і заходу розірвали землі Соборної України. Довгі десятиріччя ворожа окупаційна ідеологія вичавлювала з пам'яті народу День Соборності України.

Настав час відновити затерту сторінку нашої історії.

завідувача ідеологічного відділу ЦК КПУ Леоніда Кравчука (майбутнього Президента України у 1991-1994 роках), а той не заперечував. І спочатку комуністична влада не втручалася, та ближче до події почали втручатися палиці в колеса: «Влада думала, що нам не вдасться організувати ланцюг єдності. Але коли зрозуміли масштаби акції та її державотворчу спрямованість, кількість учасників і української символіки, почали тривожитися. Намагалися якщо не зірвати захід, то хоча б зменшити його вплив на суспільну свідомість». Зокрема, видавалися накази керівникам автотранспортних підприємств, щоб не давати автобуси для підвозу людей. Також вилучали тканину з магазинів, аби не дати можливість пошити національні прапори (купити їх, звичайно, ще не було можливості). Або ж серед зими бралися ремонтувати ті ділянки дороги, якими мав пролягати «живий ланцюг».

Можемо ще навести дані із тогочасних документів, датованих 16 та 22 січня 1990-го, тобто напередодні акції та одразу ж після неї. Це інформаційні повідомлення УКГБ УССР по Житомирській області щодо підготовки до ланцюга

єдності та спробам протидії цьому. Володіючи подробицями підготовки до акції, співробітники КГБ зазначали, що активісти українського руху мали намір залучити робітників промислових підприємств міста, серед яких планували провести інформаційну роботу. Відповідно, чекістами були вжито заходів для протидії: «поширено контроль за екстремістськи налаштованими особами серед лідерів самодіяльних об'єднань націоналістичного спрямування, спільно з органами міліції проведена робота з попередження антисупільних дій. Здійснено стримуючий вплив на конкретних осіб, які задумували екстремістські дії. Ці заходи, поруч із здійсненням виховної роботи в трудових колективах, контрпропагандистському забезпеченню, значно звузили кількість учасників «ланцюга» серед жителів області». Під «виховною роботою» тут малися на увазі, перш за все, масові лекції («добровільно-примусові») серед совєтських активістів та робітників, де історія Української революції подавалася викривлено й спотворено. Загалом же, суха, «офіційна» мова співробітників КГБ таки заслуговує на цитування, бо таким чином дозволяє нам відчутти повною мірою ті підходи, які використовували совєтські органи державної безпеки, щоб перешкодити процесам українського національного відродження.

У доповідній про вже проведену акцію, співробітники КГБ із невідомим захватом описували випадки, коли жителі Житомирської області вступали в полеміку з учасниками акції, або ж проявляли відкрити агресію. Але один з випадків, у місті Коростишів, хоч і мав негативне забарвлення у відношенні до акції, був насправді антисовєтським, хоча співробітники КГБ цього не зрозуміли. Місцеві жителі, нападаючи на активістів – учасників ланцюга викрикували щось на кшталт цього: «замість прапорів привезіть нам продукти харчування!». Ситуація пояснювалася просто: місто та район постраждали внаслідок вибуху на Чорнобильській АЕС у 1986 році. І аж до 1990-го (!!!) року совєтська влада не спромоглася відновити нормальні поставки продуктів харчування на ці території. То ж конфлікт під час акції не був спровокований саме ланцюгом єднання, це все були наслідки політики й бездіяльності комуністів.

Журналістка Дарія Денис у статті, присвяченій цій акції зазначила, що того дня совєтська влада задіяла більше десяти тисяч правоохоронців, які стежили за акцією. 22 січня 1990-го міністр внутрішніх справ УССР Іван Гладуш надіслав до ЦК КПУ доповідну, де зазначав, що учасники акції використали 840 автобусів, наданих екскурсійними бюро і підприємствами, а також 23 тисячі власних автомобілів.

«Живий ланцюг» тривав більше години та закінчився велелюдними мітингами. У Києві захід відбувся на Софійській площі, ведучим був Дмитро Павличко. На мітингу у столиці міліція нарахувала 550 прапорів, серед яких переважали синьо-жовті стяги, та ще з пів сотні плакатів із закликами до незалежності України. У Львові мітинг відбувся біля пам'ятника Івану Франку, там правоохоронні органи відзвітували про п'ять тисяч синьо-жовтих прапорів.

Безперечно, вшанування річниці проголошення соборності у січня 1990 року сколихнуло Україну. Фактично, багато людей тоді вперше дізналися про сам факт існування української державності на початку ХХ століття. Вимоги до відновлення незалежності України опиралися не просто на емоційні заклики, вони мали історичне та юридичне підґрунтя.

Юрій Щур, кандидат історичних наук, керівник науково-дослідницького проєкту "Повернута спадщина"

ШКОЛИ ЛОХВИЦЬКОГО ЗЕМСТВА ЗА ПРОЄКТОМ ОПАНАСА СЛАСТЬОНА

Школа в селі Западинці, 1980-ті роки
Фото: надав Віталій Ханко

Вхід у вигляді веж зі шпильми та цегляний орнамент на фасаді, що нагадував традиційну вишивку. В середині — простір, поділений на функціональні зони розсувними перегородками. Такі школи у селах Лохвицького земства, зведені на початку ХХ століття на Полтавщині за проєктом Опанаса Сластьона, стали архітектурним вмінням. Із 80 будівель нині вціліли близько півсотні пам'яток у стилі українського архітектурного модерну. Однак і вони перебувають під загрозою зникнення.

Опанас Сластьон (1855 —1933)
Фото: vechirniy.kyiv.ua

Опанас Сластьон народився у Бердянську 1855 року. Навчався образотворчого мистецтва в школі "Товариства заохочування мистецтв" у художника Івана Крамського, згодом у Петербурзькій академії мистецтв у професора Павла Чистякова. Студентом Сластьон брав участь у виставках, мав відзнаки і нагороди. 1882 року завершив навчання зі званням некласного художника III ступеня. В академії спілкувався з людьми, які ще пам'ятали Тараса Шевченка, а також відвідував майстерню, де той працював. Згодом вже сам Сластьон виступатиме своєрідним "містком" між Кобзарем і митцями українського модерну початку ХХ століття.

Серед робіт художника у фондах

Миргородського та Харківського художніх музеїв є чимало замальовок красивидів Полтавщини, хат, комор, дерев'яних церков, декоративних елементів, ужиткових предметів, традиційного українського одягу. Етнографічні розвідки проводив із другом, також художником, етнографом Порфирієм Мартиновичем із Костянтинограда. У цих мандрівках Сластьон почав замальовувати портрети кобзарів, що потім стало окремим графічним циклом.

Українське обличчя архітектури

Досліджуючи українську старовину, Опанас Сластьон захопився народною архітектурою. Спочатку створював ескізи до приватних будівель, а згодом став теоретиком нового українського архітектурного стилю.

У публікаціях 1903 року відстоював необхідність втілення народних архітектурних форм і принципів у представницьких об'єктах, які замовляло земство. Насамперед йшлося про будинок Полтавського губернського земства. Широкий розголос, здійснений Сергієм Васильківським, Гнатом Хоткевичем і Миколою Дмитрієвим, порушив питання, чому головна будівля місцевого самоврядування Полтавщини не має притаманних регіону традиційних архітектурних рис? Сластьон виступив за створення українського обличчя сучасної архітектури і сформулював основні її принципи, такі як шестикутні вікна, дахи із заломами, орнаментация, використання декоративних обрамлень.

У конкурсі перемогу здобув проєкт Василя Кричевського з Харкова. Митець втілював ідеї, пропаговані Сластьоном, у своєму оригінальному баченні. Завершена у 1908 році будівля Полтавського губернського земства стала програмним твором українського архітектурного модерну.

Після триумфу Кричевського, Сластьон і сам взявся за архітектурну практику. Втілював кілька проєктів у співавторстві зі земськими інженерами й техніками, які могли "легалізувати" ідеї художника та розробляти планувальні й конструктивні рішення.

Цегляний орнамент

Найбільш значущим внеском Сластьона стала серія проєктів для шкіл Лохвицького земства. Ідея полягала у масовому будівництві недорогих, якісних та адаптивних об'єктів, які можна було б втілити місцевими виробничими потужностями. Сластьон розробляв зовнішній вигляд цих будівель. Перші два проєкти постали у Млинах і Голінці 1910 року.

Спільним для всіх шкіл було функціональне зонування на навчальний блок і адміністративно-господарський, в який входили учительська, бібліотека, кімнати для персоналу, кухня, кімната для сторожа. Класи розділяли розсувні дерев'яні перегородки, що дозволяло за необхідності об'єднувати приміщення в актову залу. Цікаво, що загальну пла-

нувальну ідею таких шкіл запозичили з напрацювань архітектора Миколи Лермонтова, який надихався фінськими проєктами. Загалом вплив фінського модерну на український є доволі значним і, на жаль, досі недостатньо вивченим.

Успіх ідеї Опанаса Сластьона полягав у тому, що будівлі шкіл зводили з дерева (зрубу чи каркасу, в залежності від кількості та якості матеріалу) і вже ззовні обкладалися звичайною нетесаною цеглою, яку було легко виготовити. Естетичну складову реалізували завдяки видам кладки — цегляний орнамент нагадував традиційну вишивку, яку Сластьон запозичив із альбому Олени Пчілки. Важливою особливістю, яка мала величезний вплив на розмаїття цих шкіл, стало те, що Сластьон розробив більшу кількість варіантів фасадів, аніж планувально-просторових структур. Тобто, на місцях можна було обрати кілька варіантів цегляного декорування для однієї школи, що надало проєкту економічної гнучкості. Вхідні портали оформили у вигляді веж зі шпильми, що додало урочистого вигляду.

Школа в селі Піски, 2016 рік
Фото: Євгена Асауленка

Фатальна особливість

У 1912-1916 роках у Лохвицькому повіті звели понад 80 шкіл, хоча проєкт передбачав близько 140. Протягом ХХ століття чимало споруд перебудували, деякі не функціонували, частина — зруйновані. Дотепер вціліли близько 50 пам'яток. Через зміни адміністративних меж частина шкіл опинилася поза межами сучасної Полтавщини — у Чернігівській та Сумській областях.

Цікаво, що у 1910-1920-х роках архітектурні риси цих шкіл інтерпретували і частково копіювали невідомі дослідникам архітектори. Це школи в Комишні (Комишнянська територіальна громада), Ковалівці (Полтавська територіальна громада), Рубанах (Білицька територіальна громада). Школа в Рубанах, яку досліджував директор Білицького краєзнавчого музею Євген Калашник, перебуває в аварійному стані, при тому, що з усіх "не сластіонівських" шкіл вона має найоригінальніший цегляний декор фасадів. Відомо про втрачену будівлю земської школи в Кишеньках внаслідок затоплення села під час наповнення Кам'янського водосховища. Добре збереглися і мають оригінальну архітектуру дві школи у Садках і Кам'яних Потоках поблизу Кременчука. Їхній декор скромний, увагу привертають криволінійні абрисы стін веж.

Останнім значним архітектурним проєктом Опанаса Сластьона став комплекс будівель Миргородського курорту, а саме водолікарні, грязелікарні і ідальні-клубу. Ці будівлі звели у 1918-1920 роках. Тут Сластьон активно використав вежі, які тепер вкриті керамічною черепицею замість фальцевого металу й ромбовидного терофазериту, як це було в земських школах. На жаль, саме ця особливість і стала фатальною — вага даху виявилася більшою ніж розраховували, створюючи дерев'яний несучий каркас. Будівля водолікарні почала поступово просядати. Незважаючи на пропозиції архітекторів реставрувати ці споруди, до середини 1980-х весь ансамбль знесли.

Творчість Опанаса Сластьона була спрямована на утвердження національних традицій, сприяла природному плинові й поступу рідного мистецтва. Національним мистецьким надбанням стали цикл його ілюстрації до поеми Тараса Шевченка "Гайдамаки", унікальна галерея кобзарів ХІХ-ХХ століття, своєрідні будинки земських шкіл, кооперативних товариств і лікарень на Полтавщині. Важливою є його роль щодо впровадження української орнаментики в сучасний мистецький і архітектурний контексти.

Школа в селі Рубани, 2023 рік
Фото: Євгена Калашника

Внесок Опанаса Сластьона в українське мистецтво і архітектуру ХХ століття є значним і визнаним сучасниками. Однак нині сластіонівські пам'ятки перебувають під загрозою поступового руйнування або докорінної перебудови, оскільки не мають встановленого чинним законодавством комплексу документів, а отже, не занесені до Держреєстру об'єктів культурної спадщини. Порятунком спадку Опанаса Сластьона має стати пріоритетною справою для полтавських науковців.

Артур Ароян
кандидат архітектури, член ГО "Save Poltava", доцент кафедри образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва ДЗ "Луґанський національний університет імені Тараса Шевченка"

Віталій Ханко
мистецтвознавець, бібліограф, музейник, педагог; член Спільки художників України, Національної спілки майстрів народного мистецтва України та міжнародної Асоціації арткритиків, «Локальна історія»

THE ABSURDITY OF ASKING UKRAINE TO NEGOTIATE WITH A TERRORIST STATE

Ukraine On My Mind
Olga Lautman
Jan 2, 2025

While the world celebrated the holidays, Ukraine continued to endure unrelenting bombardment, a stark reminder of the ongoing horrors inflicted by Russia's war of aggression and genocide. As we enter the new year, Ukraine faces not just Russia but the axis of evil, including North Korean troops and Chinese and Iranian weapons that prop up the Kremlin's war machine. An impending betrayal compounds this precarious fight: in mere weeks, the United States is poised to abandon its commitments, ceasing to be a reliable ally for Ukraine.

This grim reality highlights a bitter historical irony. Ukraine would never have faced Russia's invasion in 2014 had the United States and the United Kingdom not pressured it to relinquish its nuclear arsenal in exchange for guarantees of sovereignty under the Budapest Memorandum. Those guarantees, intended to safeguard Ukraine, proved hollow when Russia illegally annexed Crimea, launched a war of aggression, and occupied parts of eastern Ukraine. The West's failure to honor these commitments left Ukraine vulnerable, compelling it to defend its sovereignty against overwhelming odds. However, Europe and the United States corrected course in 2022 after Russia's full-scale invasion, putting their support behind Ukraine—a commitment for which Ukrainians are profoundly grateful.

Ukraine's Fight Against Genocide

As we mark the beginning of a new year, Ukraine's resilience in the face of aggression is both inspiring and heart-wrenching. The Kremlin's atrocities, bolstered by North Korean troops and weapons from China and Iran, are nothing short of horrific. Ukraine's fight goes beyond its own borders—this is a battle for sovereignty, democracy, and the very principles of freedom. Ukrainians are sacrificing their blood

to stop Russia's imperialist ambitions from spreading further.

For decades, Russia has openly declared its imperialist intentions. Should Ukraine fall, the consequences would ripple across all of Europe. Moldova, the Baltics, and other nations would undoubtedly be next, left to face a trail of horror and atrocities similar to those seen in Ukraine. This is not just Ukraine's war—it is a fight to preserve global security and democratic values.

Yet, as this unfolds, there continue to be increasing calls for Ukraine to negotiate and surrender its people in territories occupied by Russia. Yes, you read that right—not calls for Russia to retreat, but for Ukraine to give up its land and citizens to an aggressor actively committing genocide.

In the Russian-occupied territories, it's not just about land—Ukrainians are disappeared, sent to the front to fight and kill their own people, children are kidnapped and have their Ukrainian heritage erased, and countless individuals are tortured in brutal conditions. Entire families are torn apart, while concentration camps and other horrific methods of repression are used to instill fear and force compliance. This is the grim reality of Russian occupation, where every inch of Ukrainian land comes at the cost of Ukrainian lives and dignity.

These demands are not just absurd—they are morally reprehensible and betray the very principles the free world claims to defend.

Amid this crisis, calls for Ukraine to negotiate with Russia—a state actively committing genocide and domestically flaunting its goal to eliminate all Ukrainians—are nothing short of absurd. These demands ignore the brutal reality of what Ukraine faces: not only military aggression but an existential threat to its people, culture, and identity. To ask Ukraine to compromise with a regime that seeks its eradication is not just misguided; it's a dangerous endorsement of the very atrocities Russia is committing.

But these demands reveal a troubling vulnerability in the West: its institutions, media, and political class remain sus-

ceptible to Russian infiltration and influence. For nearly three years since the full-scale invasion, some Western individuals have pressured Ukraine to make territorial concessions. Yet, they remain silent on the obvious solution: demanding that Russia end its aggression by retreating across internationally recognized borders. This failure to hold Russia accountable only fuels the ongoing conflict, sending a dangerous message that territorial theft and genocide can be tolerated for the sake of political convenience.

This narrative, often driven by individuals co-opted by Moscow, launders soft propaganda into public discourse. It undermines Ukraine's fight for sovereignty and sows confusion among audiences in the West. Worse, it serves to normalize Russia's illegal actions, paving the way for further atrocities.

The lesson being sent to the world is that Russia should be rewarded with territory for carrying out genocide—an unconscionable message that sets a dangerous precedent.

Predictably, the drums for negotiations are growing louder as Russia's economy falters, Russia suffers setbacks with the collapse of Assad's regime, and the Putin regime becomes increasingly unstable. This pattern is familiar: when Ukraine is making strides and achieving victories on the battlefield, the calls for talks intensify. It's as if the West seeks a quick resolution, but at what cost? History has shown that negotiating with terrorist states, especially one engaged in war crimes, genocide, and crimes of aggression, only emboldens further aggression and offers no guarantee of peace.

Negotiating with Russia now is not just a betrayal of Ukraine's sovereignty—it is a direct affront to international law, and an invitation for further escalation and invasions.

The West must stand firm and demand Russia retreat to its borders, ensuring accountability for its crimes and reinforcing the principle that there will be no reward for territorial theft and mass atrocities. The only solution is the cessation of aggression, and anything less would be a catastrophic failure in pro-

tecting the values that underpin global security.

I hope Europe will have enough sense to resist calls by Trump, who has shown fealty to Putin and Russia, to negotiate. Understanding what is at stake to its own security, Europe must continue to support Ukraine with weapons, holding the line against authoritarianism, and defending democratic ideals.

Russia's Escalating Hybrid Warfare in Europe

The absurdity of appeasement becomes even starker when viewed against Russia's escalating hybrid warfare tactics. Beyond the largest conventional conflict in Europe since World War II, the Kremlin has intensified its campaign of terror across the continent.

From cutting undersea communication cables to acts of arson and sabotage targeting critical European infrastructure, Russia's actions have plunged European nations into a state of perpetual unease. Assassinations, GPS jamming, cyberattacks, efforts to subvert democracy, and even the downing of civilian airliners have become hallmarks of Moscow's modus operandi. These are not isolated incidents but a coordinated effort to destabilize Europe and project terror beyond its borders.

Despite these provocations, voices advocating for negotiations persist, ignoring the grave threat posed by appeasement and betrayal to their own countries for power or monetary gains.

The illusion that concessions could placate Moscow disregards both historical precedent and the Kremlin's evident ambitions.

History has shown that such appeasement only emboldens aggressors, allowing them to push further, with no guarantee of peace, while furthering their destructive goals. The West must recognize that negotiation with a regime driven by imperialist motives and war crimes only enables more violence and undermines global stability.

➡ The absurdity...page 15 HU

RUSSIA'S PUSH INTO UKRAINE EXPOSED ITS EXPANSIONIST DESIRES — AND OBSESSION FOR CONQUEST

By Andrew Chakhoyan
New York Post

When 100,000 Russian troops stormed into Ukraine on February 24, 2022, the world rushed to pin it all on one man: Vladimir Putin. We labeled him the villain, the dictator, the madman.

A year later, the International Criminal

Court issued an arrest warrant; and Mr. Putin is now, deservedly, a wanted war criminal. But this war is not just his. It's Russia's war — rooted in a centuries-old obsession with conquest and domination.

Russia may look like a country, but it was born an aggressive empire and never built a true civic nation. It cannot help but invade.

Driven by empathy and a desire to

spare the common folks, we concentrate our wrath on Putin and his cronies. But that comes at a cost, stripping the Russian people of their agency.

Ironically, this is the very social contract that has kept the Kremlin's power intact for generations. If Russians aren't responsible for the actions of their government, for the war crimes of their military, for the stolen Ukrainian children, it begs the question, who is?

In an authoritarian system, true objectivity in polling is elusive, but insights from Russia's nongovernmental Levada Center are among the most reliable. The latest findings show that even if Putin were to endorse returning Ukrainian land captured since 2022 in exchange for peace, 60% of the Russian population would reject it.

➡ Russia's... page 2 UE

LESS ‘EUROPEAN FAMILY’, MORE HOWITZERS: UKRAINE NEEDS HARDWARE, NOT COSY WORDS

As Volodymyr Zelenskyy prepares for possible negotiations, friends and neighbours should be gearing up for industrial warfare

Peter Pomerantsev
The Guardian

Whenever I come to Ukraine, I find words that have lost their essence elsewhere swell again with meaning. The fight for “freedom” is not a pretentious slogan here, but just what you do every day. “Sovereignty” is not a slippery abstraction, but the difference between deciding your own fate or having it decreed in Moscow.

It’s also in Ukraine that one realises that “freedom” and “sovereignty” exist in a collaborative relationship with others. Ukraine is now defending its neighbours’ freedom from an advancing Russia. Kyiv’s resistance is benefiting Taiwan’s freedom, too. Meanwhile, without help – especially from America – Ukraine would still fight on but, as President Volodymyr Zelenskyy admits, would find it hard. As speculations about negotiations and potential peace deals loom over 2025, the precise meaning of Ukraine’s relationships will need to be defined. What does being an “ally” really mean today? What is a true “security order”? Will peace just mean, in the words of Olga Myrovyh, CEO of the Lviv Media Forum, that Ukraine should “rest in peace”?

Just as Ukraine’s resistance to Russia’s invasion has reinvigorated some words, so it has shown up the shallowness of others. Many of the concepts that organise our political imagination have turned out to be feeble when it comes to enabling action against Russia’s attack on the “international rules-based order”. Indeed, that phrase is increasingly only used with irony marks attached. Joe Biden tried to invoke a cold war 2.0 standoff between “democracies” against “dictatorships”. But plenty of democracies across the world

see the invasion as a far-off problem they know nothing about. Ursula von der Leyen, the president of the European Union, speaks emotively about Ukraine being part of the “European family”; however, when it comes to security, the EU has thus far been well meaning but impotent. Meanwhile, Nato’s pledge of collective defence has always rested on America’s resolve, which now looks too erratic to rely on.

As Ukraine prepares for possible negotiations, its leadership is asking what “guarantees” its partners can give. If “international order”, “Europe” and even “Nato” are flaky concepts, how can guarantees be secured into something real? Ukrainians remember the Budapest Memorandum of 1994, when Ukraine gave up its nuclear weapons in return for promises from Russia, the US and Britain to respect its borders. Everyone fears a repeat of those empty words. Even if Russia agrees to a cease-fire next year, what’s to stop it rearming and attacking again? Russia’s intent to destroy Ukraine is centuries old; it won’t fade in 2025. In a world where so many familiar assumptions are crumbling, the only ultimate “guarantee” is for Ukraine to be well

armed so that it can always resist a Russian invasion. In Kyiv this month, members of the European parliament subcommittee on self-defence, military intelligence officers, drone manufacturers, Ukrainian ministers and arms manufacturers discussed how to connect lofty political language to the reality of howitzers, drones and factory floors. The event, hosted by friends of the We Build Ukraine think tank, was dedicated to how Europe can envision a common defence industry to deter Russia. Much of the talk was about supply chains. Ukrainian drone manufacturers, for example, worry that Chinese sanctions

on microchips will limit their production – would Taiwan be a more reliable supplier, they wondered. In this framing, abstract talk of “partnerships” is made tangible through secure supply chains or “friend-shoring”.

The definition of economic blocs needs to change, too. “It was a sad revelation for us when we realised the EU is not a true union when it comes to industrial production,” one Ukrainian expert told me. “All the countries compete with each other. That’s a peacetime logic. In war, you need to direct and enable mass industrial capacity. Change regulations to make production easier; incentivise business to invest long term; unite university research with learning from the frontlines.”

Ukraine can be at the hub of nations that recognise the Russian threat to their collective freedom, and that can change their industrial production and supply chain networks accordingly. These countries will probably be centred around north-eastern Europe, with Britain potentially in a vital role, but also will take in partners from Asia and beyond who see our existential interdependency. Instead of relying on ageing acronyms rife with political contradictions, Edward Lucas, of the Center for European Policy Analysis, says we need “coalitions of the willing, capable and threat aware”.

As this new network comes into being, it will also need to disrupt its adversaries’ network. A new report by the Open Source Centre details Russia’s reliance on howitzers to “kill its way” to victory in Ukraine. But the howitzers degrade fast without high-quality chromium to refresh the barrels. The chromium is supplied from outside Russia and so is vulnerable to highly targeted sanctions, export controls and more creative disruption. Russia also

needs central Asian gun cotton to make the propellants that fire the artillery. A recent PBS investigative report from Simon Ostrovsky delved into mysterious explosions at a gun cotton warehouse in Uzbekistan. Were the Ukrainians responsible? The Americans? Or was it the Russians, angry that the Uzbeks might sell the gun cotton to western powers that help Ukraine? As this new industrial warfare becomes central, we will have many more stories about its shadow wars. Ultimately, script writers will need to focus on it, too: the new Bonds and Slow Horses will be dedicated to its invariable moral compromises, hidden heroism and dirty secrets.

Indeed, the idea that freedoms and military production are so interdependent may jar with the pacifist instincts of some progressives. But here Ukraine can offer a pointed lesson. Ever since she won the Nobel peace prize, the Ukrainian human rights lawyer Oleksandra Matviichuk has been gracefully explaining to the world that even though, indeed because, she is a human rights activist, she also advocates for Ukraine’s right to self-defence and to return fire inside Russia at the military bases that are being used to murder Ukrainian civilians. “International law” is also an empty term if it can’t be defended literally.

Peter Pomerantsev is a Soviet-born British journalist, author and TV producer. He is a Senior Fellow at the Institute of Global Affairs at the London School of Economics, where he co-directs the Arena program. He is also an associate editor at Coda Media, a position he has held since at least 2015. Peter Pomerantsev is the author of How to Win an Information War: The Propagandist Who Outwitted Hitler.

From page 1 UE

RUSSIA’S PUSH INTO UKRAINE...

An overwhelming 75% of Russians consider giving back Ukrainian regions like Luhansk and Donetsk — occupied since 2014 — unacceptable.

These figures reveal more than a current sentiment — they expose a mindset in which aggression and conquest are seen as parts of Russia’s destiny. For many Russians, the polling data suggest, invading another country to seize land and subjugate its people doesn’t even register as problematic.

Moscow clings to an “anti-colonial” myth, branding itself as a defender against enemies foreign or domestic. We, in the West, often buy into this notion that colonialism only happens overseas.

However, Russia is a colonial empire in every sense, with a power structure designed to extract resources from distant regions for the benefit of Moscow.

Unlike other empires, this one didn’t exploit its subjects based on race. Instead, it enforced the brutal “idea of sameness,” demanding that the colonized erase their own identities and adopt Russian ones.

Ukrainian philosopher Volodymyr Yermolenko points out that this “same-

ness” is just as violent as racial exclusion, though it’s harder to see from the outside.

Drowning in lies, Russia kills to “save lives,” occupies to “liberate,” and claims to end imperialism through its own colonization. This isn’t a broken system — it is the system.

While Moscow sells dreams of “greatness” to the inhabitants of its “Federation,” it robs people blind, especially ethnic minorities in resource-rich regions like the Caucasus and Siberia.

The Kremlin has long mastered the art of claiming victimhood, painting itself as the “defender” against foreign threats. Yet time and again, it’s Russia that has acted as the aggressor — in Georgia, Syria, and now Ukraine. In fact, Moscow has invaded or attacked nearly every neighbor at least once over the past century.

Words matter when it comes to Russia’s criminal war on Ukraine. Reducing it to just ‘Putin’s war’ dangerously oversimplifies the issue. If we think removing Putin would change Russia’s

behavior, we’re mistaken.

Russia has pursued its imperial ambitions through force for centuries, no matter who was in charge. Until and unless Russia and its people confront their history, the cycle of violence will continue.

The stakes go beyond Ukraine’s independence. This war represents a turning point for global security. If Russia’s invasion succeeds, it sets a dangerous precedent that other authoritarian regimes will view as a green light. China and Iran are watching closely to see if the West has the resolve to punish aggression and restore deterrence.

As Jason Smart and Ivana Stradner argued in The Post, Moscow has designs to sow chaos in the Balkans and “protect” former colonies like Moldova, Georgia, or the Baltic States. The Kremlin is sending signal after signal that it won’t stop with Ukraine.

Ukraine is fighting for its survival with limited resources, while Russia still has the economic means and firepower to sustain this war. If we truly

want peace, we must give Ukraine what it needs to win. Half measures only prolong this conflict and embolden Russia’s belief that it can succeed.

Putin has made nuclear threats in a bid to intimidate the West into backing down. But a world where nuclear blackmail works is infinitely more dangerous than one where it doesn’t. When the US and its allies stand firm, authoritarian regimes are less likely to test boundaries.

President-elect Donald Trump pledged: “Together, we will secure peace through strength and make America, and the world, safe again!”

He must deliver on this promise for our sake, not just for Ukraine’s. For America’s long-term security and the stable global order underpinning our prosperity, Ukraine must win.

If we fail to stop Moscow, we’re giving every would-be conqueror permission to pursue their own imperial delusions, and it’s only a matter of time before that reaches our shores.

Andrew Chakhoyan is an academic director at the University of Amsterdam and previously served in the US Government at the Millennium Challenge Corporation

Початок січня — це час підбивати підсумки та окреслювати пріоритети. 2025 рік Україна зустрічає у непростих умовах, проте Міністерство Закордонних Справ і надалі докладалиме всіх зусиль, щоб досягати потрібних державі результатів.

Сьогодні хочу поділитися з вами ТОП-7 головних завдань української дипломатії, окреслених Президентом Володимиром Зеленським на 2025 рік:

1. Збереження та зміцнення військової підтримки України, попри виборчі цикли у ключових країнах-партнерах. Нашим завданням залишається отримання необхідних видів озброєння і засобів ППО та забезпечення їхнього безперебійного постачання у необхідних Силах безпеки і оборони обсягах, зняття всіх обмежень на застосування зброї, реалізація Плану перемоги та Формули миру.

Маємо досвід досягнення результатів за будь-яких обставин. У 2024 році вдалося забезпечити: схвалення пакету військової допомоги Конгресом США у розмірі понад \$60 млрд.; надання додаткових систем ППО, включно з Patriot, отримання АТА-CAMS, IRIS-T, Scalp/Storm Shadow, F-16 та інших видів сучасного озброєння; реалізувати чеську ініціативу про 1 млн. снарядів; розпочати перші прямі іноземні інвестиції в український ОПК за «Данською моделлю». Для довгострокового зміцнення безпеки нашої держави підписано 27 двосторонніх безпекових угод у рамках Спільної декларації Групи Семи на підтримку України. Україна отримала 40 млрд. дол. США на підтримку нашої армії.

2. Просування інтересів України у відносинах із Китаєм, Індією, іншими державами Азії, Африки та Латинської Америки, розширення дипломатичної присутності, розвиток політики добросусідства. Політика України має бути проактивною. Попри війну, нам є що запропонувати світові. Будемо розвивати як двосторонні зв'язки, так і взаємодію в рамках регіональних форматів та міжнародних організацій, залучатимемо допомогу для відбудови та відновлення України.

У 2024 році Україна провела майже 800 міжнародних переговорів найвищого та високого рівнів з держа-

вами Північної, Південної та Західної Європи. Започатковували та поглибили нові формати багатостороннього співробітництва, зокрема з N5, NB8, E5. Активізували діалог з Центральною та Південно-Східною Європою, Південним Кавказом та Туреччиною. Досягли прогресу з Польщею у чутливих питаннях історичної пам'яті. Продовжили розвиток малих альянсів, зокрема трикутника Україна – Молдова – Румунія та Люблінського трикутника. Успішно провели два саміти у форматі «Україна – Південно-Східна Європа». Розвинули діалог з Латинською Америкою та Карибським басейном. З державами Близького Сходу та Африки на найвищому рівні організували 16 телефонних розмов, 7 зустрічей, 2 візити до Саудівської Аравії та візит Президента до Катару; на рівні міністра закордонних справ 15 телефонних розмов, 25 зустрічей на полях міжнародних заходів і візити до Малаві, Замбії, Маврикію, Султанату Оман, Єгипту, Анголи та ПАР. Проявили лідерство щодо Сирії після повалення режиму Асада. В Індотихоокеанському зберегли позитивну динаміку з Австралією, Новою Зеландією, Республікою Корея. Інтенсивно розвивали діалог з Японією. Організували перший за всю історію дипломатичних відносин візит лідера Індії. Після тривалої паузи відновили діалог на високому рівні з КНР. Україна також стала однією з 79 держав-засновниць Глобальної альянсу проти голоду і бідності. Започаткували роботу дипломатичних представництв України у Ботсвані, Гані, ДРК, Кот-д'Івуарі, Мавританії, Мозамбіку, Танзанії, Руанді та Омані. Працюємо над відкриттям невдовзі посольств України у Камеруні та Судані.

3. У 2025 році орієнтуємося на максимально швидке просування переговорів про вступ України до ЄС та на шляху до НАТО. Працюємо над тим, щоб забезпечити максимальний прогрес у переговорному процесі щодо вступу України до ЄС під час голосування Польщі у пер-

шому півріччі та Данії у другому півріччі 2025 року. Україна також продовжить курс на членство в НАТО – це гарантія довгострокової безпеки не лише для нашої країни, але і для всього євроатлантичного простору.

У 2024 році розпочали перший етап переговорів щодо вступу в ЄС та підготували передумови до відкриття перших переговорних кластерів у 2025 році. На Вашингтонському саміті НАТО союзники ухвалили низку рішень на підтримку оборони України та наближення України до НАТО, зафіксували незворотність нашого шляху до Альянсу, створили нову місію НАТО з безпекової допомоги і навчання.

4. 2025 рік має стати роком суттєвого збільшення ціни війни для агресора. Російська пропаганда може скільки завгодно розповідати про те, що санкції не працюють, але ми всі бачимо, що відбувається з російською економікою, обліковою ставкою та національною валютою. Санкції працюють. Але необхідно зробити їх більш ефективними: посилити контроль над їх виконанням, закрити лазівки і продовжувати посилювати тиск проти російського тіньового флоту, банківського сектора, металургії, LNG, атомної енергетики, військової промисловості, IT, наукової сфери та інших. Важливим є запровадження додаткових обмежень, забезпечення повного використання заморожених активів рф та збереження міжнародної ізоляції агресора, утримання на міжнародних майданчиках пріоритетної уваги до триваючої агресивної війни рф та її наслідків, продовження роботи з притягнення рф до міжнародно-правової відповідальності. Вже працюємо над запровадженням сильного 16-го пакету санкцій ЄС проти рф до кінця зими.

У 2024 році ЄС ухвалив 15-й санкційний пакет, спрямований проти обходу обмежень, тіньового флоту та військової промисловості рф. Консолідований тиск на рф та її сателітів здійснювався як з боку ЄС, так і з боку держав Групи Семи, а також

інших партнерів. Розпочалося реальне використання прибутків від заморожених активів рф для підтримки України. Слід особливо відзначити санкції США проти банківського сектора рф, які суттєво підняли ціну війни для агресора. Початок 2025 року вже ознаменувався сильними санкційними ударами по рф з боку США, Великої Британії та Японії, за які ми дуже вдячні нашим союзникам.

5. Пріоритетом на цей рік є повноцінне впровадження системи е-Консул, для якої вже створена вся юридична база. Це дозволить надати нашим громадянам за кордоном максимальне спрощення доступу до консульських послуг, продемонструє турботу держави, збереже зв'язки українців у світі зі своєю батьківщиною. МЗС продовжить піклуватися про українців, які перебувають за межами нашої держави, зокрема впроваджуючи сучасні цифрові рішення та технології для консульських послуг, забезпечуючи належний захист прав та інтересів громадян, щоб українці в будь-якому куточку світу відчували, що держава піклується про них і чекає на їхнє повернення додому. На доручення Президента України Володимира Зеленського ми розробили Стратегію МЗС щодо нової політики співпраці з українцями за кордоном. Презентуємо її вже в січні 2025 року.

У 2024 році МЗС продовжило опікуватися громадянами за кордоном, зокрема надавати підтримку суботнім та недільним школам, зосередило увагу на відкритті загальноосвітніх двомовних шкіл та класів з вивчення української мови. Розпочали введення в тестову експлуатацію системи е-Консул та підготували юридичну базу для її повноцінного запуску в 2025 році. Розширили консульську присутність у світі та домовилися про відкриття нових консульських установ у Німеччині, Польщі, Румунії, Словаччині та Франції.

6. Ще одним пріоритетом на цей рік буде протидія російській дезінформації. російська машина пропаганди намагатиметься нівелювати наші зусилля задля досягнення справедливого та сталого миру. Будемо посилювати наші комунікаційні спро-

Час...стор. 15

РОЗВІДКА ДАНІЇ: ІДЕЮ ЩОДО ПРИДБАННЯ ГРЕНЛАНДІЇ МОГЛА ТРАМПУ ПІДКИНУТИ РОСІЯ

У 2019 році росія надіслала американському сенатору США Тому Коттону фейкового листа з пропозицією про придбання Гренландії.

Про це пише «Newsweek» з посиланням на дані данської розвідки.

«З високою ймовірністю лист був сфабрикований і поширений російськими агентами впливу. Їхньою метою було посяяти плутанину та спровокувати конфлікт між Данією, США та Гренландією», – заявили у данській розвідці.

Згідно з інформацією спецслужб, лист, датований жовтнем 2019 року, походив від, нібито, Міністерства закордонних справ Гренландії. У ньому містилася пропозиція виділити кошти на проведення референдуму про незалежність Гренландії від Данії. За результатами проведеного розслідування данська влада в 2022 році дійшли до висновку, що за створення та розповсюдження цього документа, швидше за все, стоїть росія.

Сам Том Коттон у серпні 2019 року заявляв, що порушував питання придбання Гренландії Сполученими Штатами у розмові з Дональдом Трампом. В інтерв'ю «CNN» сенатор наголосив на стратегічному значенні острова.

«Китай останніми роками не раз робив спроби закріпитися у Гренландії, наприклад, через купівлю колишньої американської військової бази чи фінансування будівництва аеропорту. Придбання острова захистить його від китайців та росіян. Крім того, Гренландія багата на природні ресурси, має величезний економічний потенціал і відіграє ключову роль для національної безпеки США», – зазначав він.

Гренландія – це автономна територія з населенням близько 57 тисяч осіб, що входить до складу Данії.

Дональд Трамп неодноразово, зокрема, під час свого першого президентського терміну, заявляв

про необхідність приєднання Гренландії до США. Він наголошував на стратегічній важливості острова для захисту від загроз з боку Китаю та росії.

11 січня прем'єр-міністр Гренландії Муте Егеде висловив готовність до переговорів із Трампом.

Вже наступного дня стало відомо, що данська влада направила команді Трампа конфіденційні пропозиції щодо готовності збільшити американський військовий контингент на території Гренландії.

А «Defense Express» розповіло, що Трамп далеко не перший, хто цікавиться Гренландією: США ще з 1960-х років мали проєкт вирити в Гренландії 4,000 км тунелів – у цих тунелях мали розмішуватися 600 балістичних ракет «Ісепан», націлених на сср як «зброя другого удару».

«Mind»

В УКРАЇНІ ІНІЦІЮВАЛИ ЗАКОН ПРО НАЦІОНАЛЬНИЙ ДЕНЬ МОЛИТВИ

У Верховній Раді України зареєстровано законопроект №12336, який передбачає внесення змін до статті 73 Кодексу законів про працю.

Мета ініціативи – встановлення в Україні Національного дня молитви. Пам’ятна дата що відзначатиметься щорічно 24 лютого, у день річниці початку повномасштабної збройної агресії російської федерації.

На думку ініціаторів законопроекту, цей день є символічною для українського народу, адже саме тоді Україна зустрілась із надважким викликом, дала гідну відповідь агресору, зберігши державність та продемонструвавши силу і незламність Збройних сил.

У пояснювальній записці до законопроекту зазначено, що цей день символізуватиме духовну єдність українського народу, вшанування героїзму захисників і захисниць України та посилення морально-патріотичного духу нації.

"Україна вистояла в перші дні повномасштабного вторгнення завдяки мужності Збройних Сил, єдності суспільства та молитві за Україну, яка піднялася по всьому світу", – наголошують автори ініціативи.

Ініціатори законопроекту також наводять у приклад досвід США, де Національний день молитви існує з 1952 року. Він був заснований Кон-

гресом США та підписаний президентом Гаррі С. Труменом. Щороку в цей день американці звертаються до Бога у спільній молитві та медитації, шукаючи мудрості, захисту та благословень.

Також, аналогічна пам’ятна дата існує у Великій Британії з 1940, коли Вінстон Черчилль став прем’єр-міністром країни та затвердив Національний день молитви.

"Національний день молитви в Україні має стати не лише днем спільного духовного звернення до Бога, але й символом вдячності захисникам України, які боронять незалежність та свободу держави. Спільна молитва допоможе зміцнити національну єдність, підняти моральний дух та підкреслити нашу непохитну віру в перемогу. Цей день повинен стати днем віри, надії та незламності української нації", – йдеться у поясненні до законопроекту.

Найближчим часом у Верховній Раді відбудеться голосування щодо цієї законодавчої ініціативи.

Якщо закон буде ухвалено, 24 лютого офіційно увійде до переліку святкових, неробочих днів та пам’ятних дат, передбачених Кодексом законів про працю України.

Тетяна Зотова,
«Українські новини»

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА ТА БЛАЖЕННІШОГО ЕПІФАНІЯ

14 січня в Митрополичому домі, резиденції Предстоятеля ПЦУ, відбулася зустріч Блаженнішого Святослава, Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви, з Блаженнішим Епіфанієм, Митрополитом Київським і всієї України Православної Церкви України.

У зустрічі також взяли участь заступник голови Управління зовнішніх церковних зв’язків ПЦУ митрополит Білоцерківський Євстратій та керівник Департаменту зовнішніх зв’язків УГКЦ в Україні протоієрей Олекса Петрів.

Сторони обговорили питання міжцерковної та міжконфесійної співпраці, зокрема у форматі Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, а також можливість

відновлення роботи «Студійної групи Київської Церкви». Також ішлося про підсумки візитів Митрополита Епіфанія до Ватикану та Блаженнішого Святослава до Константинополя.

Окрім того, відбувся обмін конструктивними пропозиціями щодо подальшого розвитку співпраці на благо українського народу, зокрема у зв’язку з викликами, які стоять перед українськими суспільством і державою через російську гібридну агресію проти нашої країни.

На завершення учасники зустрічі обмінялися пам’ятними подарунками.

Текст і фото: Департамент інформації УГКЦ

АВСТРІЙСЬКИЙ ЄВРОДЕПУТАТ НАЗВАВ РОСІЮ «ТЕРОРИСТИЧНОЮ ДЕРЖАВОЮ», А ПАТРІАРХА КІРІЛА — «АГЕНТОМ КДБ»

(PICSU). — Усі країни-члени ЄС мають спільно та солідарно реагувати на будь-який прояв російської гібридної агресії у Європі, скоротити російський дипломатичний персонал, розпочати інформаційну кампанію для людей в рф з метою розкриття правди про путіна та його поплічників.

Про це йдеться в опублікованій у газеті "Die Presse" статті депутата Європарламенту (Австрія) Гельмута Брандштеттера "путін погрожує, а ми тремтимо? Досить цього!".

"російський президент має надійних союзників у Європарламенті. Скільки б людей путін не вбив в Україні, як би він не погрожував нам на Заході – екстремісти на правому фланзі з Орбаном і ФРГ та екстремісти зліва на кшталт Сари Вагенкнехт все одно стверджують, що Захід винен у війні, яка мала перетворити Україну на державу-сателіта за три дні, а триває вже понад 1,000 днів", — зазначається у матеріалі.

Євродепутат від австрійської ліберальної партії NEOS вказав на останні погрози путіна "Орешніком", триваючі бомбардування українських міст та зростаючу кількість гібридних актів агресії в європейських країнах.

"Австрія не може нічого зробити, щоб підтримати Україну у військовому плані. Але наш уряд вже давно мав би проявити активність, щоб об’єднати 27 країн ЄС в єдиний фронт проти російської терористичної держави. Тому що гібридна війна путіна впливає на всіх нас в ЄС", — переконаний австрійський євродепутат.

Зокрема, він вказав і на російську шпигунську активність на території Австрії, де, за даними австрійської

контррозвідки, перебуває "двозначна кількість російських шпигунів".

На переконання Брандштеттера, лише солідарні та спільні дії усіх 27 країн-членів ЄС можуть обмежити російський вплив в ЄС.

"27 міністрів закордонних справ повинні одночасно викликати послів, якщо росія знову атакує країну ЄС погрозами або кібератаками. Ми повинні працювати спільно над тим, щоб значно скоротити російський дипломатичний персонал. Ми також повинні нарешті закрити російський "культурний інститут". Шпигуни, безумовно, працюють і там. Нам також не потрібні тут представники "християн", оскільки агент КДБ володимир михайлович гундяєв, який називає себе патріархом кірілом I, підтримує вбивства в Україні. І, нарешті, ми повинні знайти конституційні способи конфіскації всіх російських активів на Заході. Ті, хто зруйнував Україну, повинні заплатити й за її відновлення", — написав австрійський євродепутат.

За його словами, важливо також активізувати зусилля для боротьби з російською дезінформацією в ЄС та, навпаки, розпочати інформаційну кампанію, спрямовану на російське населення, яке має знати "правду про путіна, кіріла і решту банди".

"Люди в росії мають право знати правду про путіна, кіріла і решту банди. Вони мають право розуміти, чому такі погані справи в російській економіці, коли продовольча інфляція становить майже 20%, а базова ставка 21%. ЄС повинен розпочати інформаційну кампанію для людей в росії", — переконаний Брандштеттер.

«КОМІСІЮ НЕ ДОПУСТИЛИ ДО ОПИСУ МАЙНА ПОЧАЇВСЬКОЇ ЛАВРИ»

Комісію, яка проводить опис майна в комплексі споруд Почаївської лаври, які належать державі, не допускають до роботи представники лаври разом з адвокатами. Про це «Суспільному» повідомила заступниця голови комісії — представниця Міністерства культури Ольга Рутковська.

За її словами, викликали слідчо-оперативну групу, щоб зафіксувати факт перешкоджання представниками Почаївської лаври комісії до державного майна, яке хочуть дослідити.

"Сьогодні, 17 січня 2025 року, за домовленістю з Почаївської Свято-Успенської лаврою, прибули представники держкомісії з інвентаризації майна разом з представником БТІ (Бюро технічної інвентаризації — ред.). На вході до дзвіниці ми зустріли представників Почаївської лаври, які письмово заявили про те, що вони не дають доступу до об’єкту державного майна, який є пам’яткою

національного значення. Вони не хочуть, щоби комісія вела свою роботу з інвентаризації майна. Мало того, була викликана слідчо-оперативна група з цього питання безпосередньо головою комісії, який є директором Кременецько-Почаївського державного історико-архітектурного заповідника.

Наша комісія склала відповідні заяви про те, що нам не дають можливість виконати свою роботу. Цей факт є кричущим, тому що безпосередньо порушують законодавство і право представників центрального органу охорони культурної спадщини потрапити до об’єкту культурної спадщини, мало того, до об’єкту державної власності. Комісія продовжить свою роботу, правоохоронні органи з’ясовують всі обставини цієї ситуації і їм дадуть оцінку", — сказала Ольга Рутковська.

За Іриною Терлюк і Тарасом Бураком, «Суспільне»

ЧАС ПІДСУМКІВ

➔ Закінчення з стор. 13

можності, впроваджувати нові комунікаційні кампанії, ефективно протидіяти російським брехливим наративам в усіх куточках світу.

У 2024 році комунікаційні кампанії МЗС сягнули понад 1 мільярд охоплення. Комунікаційні проєкти МЗС були відзначені найбільш авторитетними міжнародними нагородами. Дипломати втілили сотні проєктів публічної дипломатії у різних куточках світу, а зусилля в галузі культурної дипломатії продовжили завойовувати серця людей по всьому світу.

7. Просування бренду України. Ми продовжимо розширення географії комунікаційних та культурних проєктів і кампаній. Україна має бути впізнаваною у світі. Продовжимо і реалізацію проєктів під егідою Першої леді Олени Зеленської «Українська

книжкова полиця», «Україномовні аудіогіди», Глобальна коаліція українських студій та Саміт перших леді та джентльменів.

Усе це вимагатиме роботи в посиленому режимі, готовності швидко та ефективно реагувати і застосовувати нестандартні підходи. Українська дипломатія буде діяти проактивно, щоб формувати сприятливі для України умови, а не лише реагувати на перебіг міжнародних процесів. Нашим головним завданням залишатиметься консолідація міжнародної підтримки задля подолання російської агресії та відновлення всеохоплюючого, справедливого та сталого миру для нашої держави. Переконалими зусиллями, та зберігаючи єдність всередині суспільства, а також єдність міжнародної коаліції на підтримку України, ми досягнемо поставлених цілей.

«Фейсбук» Андрія Сибіги

THE ABSURDITY OF ASKING UKRAINE...

➔ From page 1 UE

A Call for Clarity and Accountability

This is a moment of reckoning for the West. Ukraine's resistance is not merely a fight for its survival; it is a defense of the very principles that underpin the international order—sovereignty, democracy, rule of law, and freedom.

To pressure Ukraine into negotiating with an unrepentant aggressor is not diplomacy—it is capitulation.

The path to ending this war is clear: hold Russia accountable for its crimes, isolate its regime, provide Ukraine with unwavering support, and finally close all loopholes allowing Russia to obtain Western parts for its weapons

that are being used to kill Ukrainians. The West must recognize that its true adversary is Russia. Despite attempts to appease Moscow over the past decade, Russia has not only carried out a genocidal war on Ukraine but has also declared war on Western security and democracy decades ago.

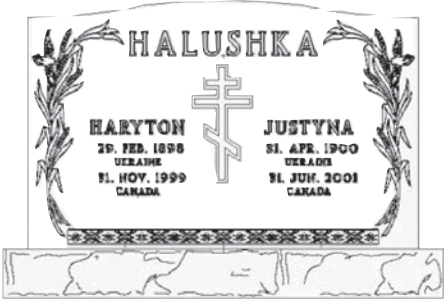
Every moment of hesitation in confronting Russia directly emboldens its aggression, putting Ukraine and the broader international order at further risk. The time to act decisively is now before the cost of inaction becomes unbearable. Appeasement today guarantees greater aggression tomorrow, emboldening not just Moscow but autocratic regimes across the globe.

As the world enters a new year, it must also renew its resolve. Ukraine has shown unyielding courage; now it is time for the West to match that courage with action.

Плянуйте посвячення нового пам'ятника на Зелені Свята чи Великдень?

Зауважте, що виготовлення пам'ятника на замовлення може тривати від 2-х до 4-х місяців.

Замовляйте якнайшвидше, щоб уникнути розчарувань.
Фірма виготовлення пам'ятників

Eternity in Granite

вигідно розташована в бюрі Цвинтаря, пропонує:

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи будь-якою мовою на бажання замовника
- Помірковані ціни

“Eternity in Granite” передає свої прибутки на утримання Цвинтаря. За дальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4H9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264
Факс: (905) 847-9108

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА
SONG OF UKRAINE

3 понеділка до п'ятниці
9:00 вранці
на хвилі 1320 AM

В прямому ефірі
www.cjmr1320.ca

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
п'ятниця - 9 AM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM
вівторок - 1 PM*

OMNI - BC
неділя - 8 AM
вівторок - 10 AM*
п'ятниця - 2 PM*

*Повторення

ПОСТУП

українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі

www.cirvfm.com

e-mail:
ukrradiofm@gmail.com

Facebook:
Lyubomyra Matviyas

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!

Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Steve M. Woloshyn

Sales Representative

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Missis-
sauga, ON L5S 1X2

Office: 905-565-9200

Fax: 905-565-6677 Cell:
416-823-5551

www.SteveWoloshyn.com

Email:swoloshyn@trebnet.com

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені,
\$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

Будьмо в КОНТАКТ-і

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

КУПУЄТЕ ЧИ
ПРОДАЄТЕ, -
ПОСИЛАЙТЕСЯ

НА ОГОЛОШЕННЯ В
«ГОМОНІ УКРАЇНИ»!

ОГОЛОШЕННЯ

Тел.: (416) 516-2443

Факс: (416) 516-4033

e-mail: homin@on.aibn.com

FRIENDS OF UKRAINE DEFENSE FORCES

DONATE TODAY

ontario.ca/GoPSW
Оплачено Урядом Онтаріо

«Мені подобається
налагоджувати
справжній зв'язок
із людьми, яким я
допомагаю».

Отримайте сертифікат
особистого помічника за
5 місяців і розпочніть
працювати за затребуваною
професією.

Змініть своє життя
Змініть життя інших
**Станьте особистим
помічником**

Ontario

DEPOSIT SPECIAL

4.10%^{*}
100 days

3.60%^{*}
13 months

TAKE ADVANTAGE OF WINTER SAVINGS
WITH BCU FINANCIAL!

 /BCUFinancial

 /bcu-financial-group/

 @bcufinancialgroup

Visit your local BCU Financial Branch or bcufinancial.com for more details.

* Terms and conditions apply: 100-day and 13-month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from January 13, 2025. Rates are annual and subject to change.

